

W Łucku napisano dyktando w języku polskim

У Луцьку написали диктант польською

158 osób przystąpiło do III Ogólnoukraińskiego Dyktanda z Języka Polskiego, które odbyło się w Łucku 21 maja.

III Ogólnoukraińskie Dyktando z Języka Polskiego pisano w sali Wołyńskiego Instytutu Edukacji Podypłomowej. Zgromadzonych powitała prezes Wołyńskiego Zjednoczenia Nauczycieli Polonistów im. Gabrieli Zapolskiej pani Switłana Zinčuk, która zapoznała wszystkich z harmonogramem spotkania i odczytała list gratulacyjny od prezesa Fundacji Wolność i Demokracja Roberta Czyżewskiego, a także poinformowała, że na terenie całej Ukrainy do udziału w dyktandzie zgłosiło się około 2 500 tys. osób. Przedstawiciel Konsulatu Generalnego RP w Łucku, konsul Marek Zapór życzył zebranym powodzenia w zmaganiach ortograficznych.

Uczniowie, studenci oraz dorośli z Łucka, Równego, Kowla, Zdobunowa i Kostopola zmierzali się z tekstem o pierwszym historycznym władcy państwa polskiego Mieszku I, który w roku 966 przyjął chrzest. Tekst dyktanda czytała nauczycielka języka polskiego Jadwiga Demczuk oddelegowana przez ORPEG do pracy dydaktycznej w Łucku.

Wszyscy uczestnicy dostali pamiątkowe dyplomy. W kategorii 12–18 lat zwyciężyli Wołodimir Prynda (I miejsce), Anastasija Kłuszyna (II miejsce) oraz Ołena Pokalczuk (III miejsce). Wśród dorosłych I miejsce zajęła Chrystyna Fedak, II miejsce – Natalia Kasianczuk, III miejsce – Kateryna Dawydiuk.

Wszyscy laureaci otrzymali nagrody książkowe, a wśród nagród dla zwycięzców dyktanda w wieku 12–18 lat znalazły się: odtwarzacz mp3, tablet oraz aparat cyfrowy. Tradycyjnie polskojęzyczne książki otrzymał najstarszy (Władysław Bagiński) i najmłodszy (Julia Sech) uczestnik konkursu.

III edycja Ogólnoukraińskiego Dyktanda z Języka Polskiego została zorganizowana przez Fundację Wolność i Demokracja w ramach programu «Białe-Czerwone ABC» wspierającego rozwój nauczania języka polskiego oraz wiedzy o Polsce za granicą.

Olga SZERSZEŃ

158 осіб писали Третій загальноукраїнський диктант із польської мови, який відбувся в Луцьку 21 травня.

Захід проводився в залі Волинського інституту післядипломної педагогічної освіти. Присутніх привітала голова Спільки вчителів-полоністів України імені Габрієлі Запольської Світлана Зінчук, яка ознайомила всіх із планом проведення заходу, зачитала лист-звернення від організаторів, зокрема керівника фонду «Свобода і демократія» Роберта Чижевського, та повідомила, що загалом в Україні на написання диктанту польською мовою зголосилися близько 2 тис. 500 осіб. Представник Генерального консульства РП у Луцьку, віце-консул Marek Zapór побажав учасникам диктанту успіхів в орфографічних змаганнях.

Школярі, студенти та дорослі з Луцька, Рівного, Ковеля, Здобунова й Костополя працювали над текстом про першого правителя польської держави Мешка I, який у 966 р. прийняв християнство. Диктант читала вчителька польської мови Ядвіга Демчук із Центру розвитку польської освіти за кордоном.

Усіх учасників нагородили пamiątkowymi дипломами. Переможцями ж у віковій категорії 12–18 років стали Володимир Принда (I місце), Анастасія Клушина (II місце) та Олена Покальчук (III місце). Серед дорослих I місце посіла Христіна Федак, II місце – Наталія Касянчук, III місце – Катерина Давидюк.

Усі лауреати отримали книжкові нагороди, а переможцям диктанту у віці 12–18 років вручили також mp3-плеєр, планшет і цифровий фотоапарат. Також традиційно вже відзначили польськомовними подарунковими виданнями найстаршого та наймолодшого учасників конкурсу. Цьогоріч ними стали Владислав Багінський і Юлія Сех відповідно.

Третій загальноукраїнський диктант із польської мови організував фонд «Свобода і демократія» в рамках програми «Біло-червоне ABC», покликаної сприяти розвитку навчання польської мови та знань про Польщу за кордоном.

Ольга ШЕРШЕНЬ

Порушили теми відродження пам'яті

Poruszono tematy odrodzenia pamięci

сторінка 2

Екзамены з польської мови: нові правила

Egzaminy z języka polskiego: nowe zasady

сторінка 3

У Луцьку читали сурю Аль-Фатіха

W Łucku odczytano surę Al-Fatiha

сторінка 7

Молодь працювала в польсько-українських парах

Młodzież pracowała w polsko-ukraińskich parach

сторінка 9

Іздрикові правди

Prawdy Izdryka

сторінка 12

«Śladami zbrodni»

Пamięć, uczczenie ofiar totalitaryzmu, godny sprzeciw wobec antyludzkich zachowań – te kwestie zostały omówione 16 maja w redakcji «Monitora Wołyńskiego».

Zespół redakcyjny gazety i członkowie Stowarzyszenia Kultury Polskiej na Wołyniu imienia Ewy Felińskiej gościli dyrektora Biura Edukacji Publicznej IPN dr Andrzeja Zawistowskiego, kierownika Sekcji Edukacji IPN Karolinę Kolbuszewską, p. o. Konsula Generalnego RP w Łucku Krzysztofa Sawickiego, a także miejscowych historyków, krajoznawców i badaczy relacji polsko-ukraińskich.

Andrzej Zawistowski opowiedział o zmianach, jakie czekają Instytut Pamięci Narodowej RP oraz zapoznał wszystkich obecnych z prezentacją o poszukiwaniu miejsc pochówków szczątków ofiar totalitaryzmu. W Polsce prowadzone są aktywne działania, nie tylko w zakresie poszukiwania takich miejsc, ale dokonywane są także ekshumacje, ekspertyzy, ponowne pochówki i uhonorowanie pamięci ludzi, którzy stali się ofiarami faszystów i komunistów. Budynki mieszkalne w Warszawie i Bolesławcu, magazyn w Krakowie, więzienia w Radzynie Podlaskim i Nowogardzie, Zamek Lubelski, pochówki w Anstazowie dotychczas skrywają tajemnice ludzi, którzy zginęli w izolatorach śledczych lub zostali rozstrzelani w podziemiach czy podwórzach. Dopiero teraz, dzięki współczesnym ekspertyzom DNA wiele osób odzyskuje tożsamość. Wiele takich miejsc masowych egzekucji udało się odnaleźć dzięki nowemu projektowi Instytutu Pamięci Narodowej «Śladami Zbrodni». W ramach tej inicjatywy badacze, nauczyciele i uczniowie pomagali w poszukiwaniu miejsc zbrodni komunistycznych i faszystowskich.

Dr Andrzej Zawistowski zwrócił szczególną uwagę w prezentacji na prace archeologiczno-ekshumacyjne w Kwaterze Ł. na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie. To specyficzne miejsce znane pod nazwą «Łączka» kryje w ziemi ofiary z okresu komunizmu, stracone w latach 1945–1956. Od 2012 r. odkryto tam szczątki około 200 osób. Dziesiątki z nich, dzięki dokumentom opatrzonym wcześniej klauzulą «Ścisłe tajne» oraz świadectwom rodzin i znajomych, udało się zidentyfikować i godnie pochować. Rodziny zaginionych po ponad pół wieku odnalazły swoich krewnych i mogą złożyć kwiaty na ich grobach.

Niektórzy mają wątpliwości: czy warto wracać do przeszłości, wydostawać z niebytu ciała zamordowanych ludzi. Jak świadczy praktyka, z każdym rokiem trudna praca badaczy i ekspertów otrzymuje coraz większe wsparcie od społeczeństwa, bo to wszystko służy jednemu: spłacie długu wobec ludzi, którzy za walkę o suwerenną Polskę zapłacili najwyższą cenę.

Wykład dr Andrzeja Zawistowskiego zwrócił uwagę na fakt, że należy krzewić wiedzę o walce z narzuconym przemocą ustrojem komunistycz-

nym i ogromie ofiar poniesionych przez Polaków w latach 1944–1956. System komunistyczny nie ominął też i Ukrainy. Po obejrzeniu prezentacji zaczęła się dyskusja, w czasie której uczestnicy spotkania poruszyli tematy odrodzenia pamięci o cmentarzu katolickim w Łucku, który został zniszczony przez komunistów. Dzisiaj w jego miejscu znajduje się Memoriał Chwały. Przedstawicielka Ukraińskiego Instytutu Pamięci Narodowej Lesia Bondaruk opowiedziała o problemie uhonorowania Ukraińców, Polaków, Żydów zabitych w 1941 r. w Łuckim Więzieniu, położonym niedaleko zamku. Dziennikarz Wasyl Woron zwrócił uwagę na komplikacje, związane z ekshumacją setek zamordowanych we Włodzimierzu Wołyńskim.

Obecni doszli do wniosku, że naszym zadaniem jest wspólne wypełnienie białych plam naszej wspólnej historii na rzecz tworzenia przyszłości, w której nie będzie miejsca ani na agresję, ani na nienawiść.

Przedstawiciele polskiego IPN sprezentowali wszystkim chętnym nowe książki, które zostały wydane w Warszawie i opowiadają o szczegółach założenia cmentarza «Łączka» oraz o majorze Hieronimie Dekutowskim ps. «Zapora» (1918–1949).

Wiktor JARUCZYK

«Слідами злочину»

Пам'ять, вшанування жертв тоталітаризму, гідний спротив антилюдським елементам – головні проблеми, які обговорили 16 травня в приміщенні редакції «Волинського монітора».

проекту Інституту національної пам'яті Польщі «Слідами злочину». В рамках цієї ініціативи дослідники, вчителі, діти допомогли в пошуках місць злочинів комуністів і фашистів.

Особливу увагу під час презентації Анджея Завістовський приділив показу археологічно-ексгумаційних робіт у Квартірі «Л» на Повонзківському кладовищі, що у Варшаві. У цьому місці, яке ще знає під назвою «Лончка», в невідомих могилах поховані жертви комунізму, страчені в 1945–1956 рр. Починаючи з 2012 р., там вже було віднайдено приблизно 200 осіб. Десятки з них, завдяки раніше засекреченим документам та свідченням родичів і знайомих, вдалося ідентифікувати й гідно поховати. Рідні загиблих через понад півстоліття знайшли своїх близьких і тепер можуть покласти квіти до їхніх могил.

Досі в декого виникають запитання, чи варто ворухити минуле, діставати з небуття тіла закатованих людей. Як засвідчує практика, з кожним роком така важка робота дослідників та експертів отримує все більшу підтримку від громадськості. Це необхідно для того, щоб віддати належне людям, котрі заплатили життям, виборюючи незалежну Польщу.

У своїй лекції Анджей Завістовський звернув увагу на те, що потрібно поширювати знання про боротьбу з комуністичним устроєм, котрий було встановлено насильницьким шляхом, та про величезну кількість жертв, які Польща понесла в 1944–1956 рр. Комуністичний режим не оминув також Україну. Після перегляду важких кадрів презентації розгорнулася жвава дискусія, під час якої учасники заходу порушили теми відродження пам'яті про католицьке кладовище в Луцьку, яке знищили комуністи. Нині на його місці знаходиться Меморіал слави. Представниця Українського інституту національної пам'яті Леся Бондарук розповіла про проблему вшанування полеглих українців, поляків, євреїв у Луцькій тюрмі біля Замку Любарта в 1941 р. Журналіст-телевізійник Василь Ворон звернув увагу на труднощі ексгумації сотень загиблих у Володимирі-Волинському.

Присутні дійшли висновку, що нині ми не маємо чого ділити. Наше завдання – разом заповнювати «білі» плями спільної історії задля творення майбутнього, в якому не залишиться місця для агресії, ненависті та вбивств.

Представники Інституту національної пам'яті Польщі подарували всім охочим нові книги, які вийшли друком у Варшаві та містять розповіді про особливості створення кладовища «Лончка» та про майора Ієроніма Декутовського, «Запору» (1918–1949 рр.).

Виктор ЯРУЧИК

Irena Sandecka – Kustosz Pamięci Narodowej

Ірена Сандецька – хранителька національної пам'яті

Irena Sandecka, gen. Janusz Brochwicz-Lewiński ps. «Gryf», dr hab. Janusz Smaza, Związek Harcerstwa Rzeczypospolitej i Stowarzyszenie Pokolenie – to tegoroczni laureaci Nagrody IPN «Kustosz Pamięci Narodowej», przyznawanej za zasługi w upamiętnianiu historii narodu polskiego.

Śp. Irena Sandecka całe życie była zaangażowana w podtrzymywanie polskości i ratowanie materialnego dziedzictwa Krzemieńca. Gen. Janusz Brochwicz-Lewiński ps. «Gryf» prowadzi aktywną działalność w środowisku kombatanckim, podtrzymując pamięć o towarzyszach broni. Dr hab. Janusz Smaza ratuje zabytki w Polsce i na Kresach. Związek Harcerstwa Rzeczypospolitej prowadzi pracę wychowawczą wśród młodzieży w duchu patriotyzmu oraz szacunku dla tradycji i

historii Polski. Stowarzyszenie Pokolenie popularyzuje wiedzę o najnowszej historii Polski, a także pomaga byłym działaczom opozycji antykomunistycznej.

Nagrody w Sali Wielkiej Zamku Królewskiego w Warszawie wręczył prezes IPN dr Łukasz Kamiński. Honorowy patronat nad uroczystością objął Prezydent RP Andrzej Duda.

Źródło: ipn.gov.pl

Ірена Сандецька, Януш Брохвич-Левінський, Януш Смаза, Спілка польських харцерів і товариство «Покоління» – цьогорічні лауреати нагороди Інституту національної пам'яті «Хранитель національної пам'яті», яку вручають за заслуги в увіковіченні історії польського народу.

Ірена Сандецька, котру нагородили по смертю, протягом усього життя підтримувала польськість та рятувала матеріальну спадщину Кременця. Генерал Януш Брохвич-Левінський (псевдо «Гриф») веде активну діяльність у ветеранському середовищі, зберігаючи пам'ять про військових побратимів. Доктор наук Януш Смаза рятує пам'ятки в Польщі та на Кресах. Спілка польських харцерів проводить виховну роботу серед молоді в дусі патріотизму, по-

ваги до традицій та історії Польщі. Товариство «Покоління» популяризує знання про новітню історію Польщі, а також допомагає колишнім діячам антикомуністичної опозиції.

Урочисте нагородження лауреатів відбулося у великій залі Королівського замку у Варшаві. Відзнаки вручив голова ІНП Лукаш Камінський. Захід пройшов під почесним патронатом президента Польщі Анджея Дуди.

Джерело: ipn.gov.pl

W bibliotece – wszystko o Europie

24 maja w Wołyńskiej Obwodowej Bibliotece dla Młodzieży otwarto Punkt Informacji Europejskiej.

Dyrektor biblioteki Alła Jefremowa powiedziała, że w nowo otwartym Punkcie Informacji Europejskiej będzie można otrzymać niezbędne informacje o Wspólnocie Europejskiej. Wołyńska Obwodowa Biblioteka dla Młodzieży wdraża innowacje, w szczególności zautomatyzowała wszystkie procesy biblioteczne oraz umożliwiła czytelnikom bezpłatny dostęp do Internetu. «Mamy ważne zasoby informacyjne, którymi chcemy się podzielić z naszymi czytelnikami» – zaznaczyła Alła Jefremowa. Dyrektor poinformowała także o tym, że podobne punkty informacji o Europie zostaną uruchomione jeszcze w dwóch wołyńskich bibliotekach: w bibliotece Łuckiego Narodowego Uniwersytetu Technicznego oraz w Lubomelskiej Centralnej Bibliotece Rejonowej dla Dorosłych.

Punkt Informacji Europejskiej zawiera materiały na temat Europy, Unii Europejskiej, integracji europejskiej, studiach i wolontariacie za granicą, kursach języków obcych, podróżach czy mediach i będzie funkcjonował w czytelnicy Wołyńskiej Obwodowej Biblioteki dla Młodzieży do połowy 2018 r.

Otwarcie Punktu Informacji Europejskiej w bibliotece stało się możliwe dzięki konkursowi

projektów ukraińskiego związku bibliotecznego «Wszystko o Europie: czytaj, słuchaj, poznawaj w Punktach Informacji Europejskiej w bibliotekach» dzięki wsparciu programu Unii Europejskiej «Erasmus +». W roku 2016 w ramach projektu zaplanowano otwarcie 83 takich punktów w bibliotekach Ukrainy.

Olga SZERSZEŃ

Усе про Європу – в бібліотеці

У Волинській обласній бібліотеці для юнацтва 24 травня відкрили Punkt європейської інформації.

доступ до мережі Інтернет всім користувачам. «Ми маємо важливі інформаційні ресурси, якими хочемо поділитися з нашими відвідувачами», – зазначила Алла Єфремова. Вона повідомила й про те, що подібні пункти інформації про Європу працюватимуть ще у двох волинських бібліотеках: Луцького національного технічного університету та Любомльській центральній районній бібліотеці для дорослих.

Пункт європейської інформації, який діятиме до середини 2018 р. у читальній залі Волинської обласної бібліотеки для юнацтва, містить матеріали про Європу, Європейський Союз, євроінтеграцію, освіту та волонтерство за кордоном, курси іноземних мов, подорожі, медіаресурси тощо.

Відкриття Punktu європейської інформації у бібліотеці стало можливим завдяки конкурсу проектів української бібліотечної асоціації «Все про Європу: читай, слухай, дізнавайся в пунктах європейської інформації в бібліотеках» за сприяння програми Європейського Союзу «Еразмус +». У 2016 р. у рамках проекту заплановано відкрити 83 такі пункти в бібліотеках України.

Ольга ШЕРШЕНЬ

Osoby zainteresowane potwierdzeniem znajomości języka polskiego jako obcego nie mogą na razie odbyć egzaminów certyfikacyjnych ani w Polsce, ani za granicą.

Jest to związane z tym, że 12 listopada 2015 r. weszła w życie znowelizowana Ustawa o języku polskim. Przewiduje ona nowe zasady przeprowadzania egzaminów certyfikacyjnych z języka polskiego jako obcego.

Egzaminy certyfikacyjne będą organizować podmioty uprawnione przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Obecnie trwa przyjmowanie wniosków o nadanie takich uprawnień.

Szczegóły dotyczące planowanych na ten rok egzaminów (np. sposób zgłaszania się, nazwy

ośrodków egzaminacyjnych) zostaną podane na stronie www.certyfikatpolski.pl po uzyskaniu informacji od organizatorów egzaminów.

Zwracamy także uwagę na to, że według ustawy przyjmujące uczelnie mogą potwierdzić, czy przygotowanie kandydatów oraz stopień ich znajomości języka polskiego pozwalają na podjęcie studiów w języku polskim.

MW

Jak potwierdzić znajomość języka polskiego? Як підтвердити знання польської мови?

Особи, зацікавлені підтвердженням знання польської мови як іноземної, поки не можуть скласти сертифікаційний екзамen ani в Польщі, ani в інших країнах.

Це пов'язано з тим, що 12 листопада 2015 р. у Польщі набув чинності оновлений закон про польську мову. Він передбачає нові правила проведення сертифікаційних екзаменів із польської мови як іноземної.

Сертифікаційні екзаменні організовуватимуть суб'єкти, уповноважені до проведення іспитів Міністерством науки та вищої освіти Польщі. Зараз триває прийом заявок про надання таких повноважень.

Деталі стосовно запланованих на цей рік екзаменів (наприклад, спосіб подання заявок,

назви екзаменаційних центрів) опублікують на сайті www.certyfikatpolski.pl після отримання інформації від організаторів сертифікаційних випробувань.

Також звертаємо увагу на те, що згідно із законом підтвердити, чи підготовка кандидатів та їхній рівень знання польської мови дозволяють розпочати навчання цією мовою, можуть навчальні заклади, які проводять прийом абітурієнтів.

BM

«Офісне мишеня» пропонує:

- товари для навчання та роботи: форматний папір, ватман, картон, фотопапір, самоклеючий папір, кольоровий картон, плівку для ламінації та ін.;
- канцтовари для школярів;
- приладдя для творчості: наклейки, фігурні дириколи, акварельний папір, фарби, палітри та ін.

Пропонуємо доставку містом.

Наша адреса: Луцьк, вулиця Лесі Українки, 26, офіс 7.

Телефони: 0332723009, 0332723365, 0504385226, 0504382215.

Сайт: www.officemouse.com.ua

Nawet w łagrach «szpiegował» dla Polski

Навіть у таборах «шпигував» для Польщі

W jednym z największych miast na Syberii, w Krasnojarsku, 4 stycznia 1938 r. Kolegium Specjalne NKWD skazało na karę śmierci ks. Bronisława Dunina-Wąsowicza. Wyrok wykonano dwa tygodnie później – 18 stycznia.

В одному з найбільших міст Сибіру, Красноярську, 4 січня 1938 р. Особлива нарада при НКВС засудила до смерті отця Броніслава Дуніна-Вонсовича. Вирок було виконано через два тижні, 18 січня.

Bolszewicy uważali, że ks. Bronisław Dunin-Wąsowicz należał do syberyjskiej gałęzi Polskiej Organizacji Wojskowej. Było to absurdalne oskarżenie, ponieważ ks. Bronisław od 1926 r. permanentnie był skazywany i osadzany w więzieniach i obozach czyli przebywał bez przerwy pod «nadzorem» służb specjalnych. Oprócz tego, był chory na gruźlicę i umierał od tej nieuleczalnej w jego przypadku choroby.

Duninowie to jeden z najstarszych polskich rodów, pieczętujących się herbem Łabędź. Protoplastą rodu był Piotr Włostowicz (ok. 1080–1153), palatyn Bolesława Krzywoustego. Wysokie stanowisko zapewniało mu liczebność i potęgę rodu, którego członkowie wierzyli, że pochodzą z Danii. Jednak historycy mówią, że był to stary ród ze Śląska, który złączył się niegdyś z dynastią Piastów.

Bronisław Dunin-Wąsowicz urodził się 27 kwietnia 1898 r. w miejscowości Stara Huta, zwaną także Bolewską lub Poliwską w powiecie żytomierskim, Guberni Wołyńskiej (obecnie wieś Poliwka Huta, rejon wołodarsko-wołyński, obwód żytomierski) w rodzinie Walentego Dunin-Wąsowicza i Teofili Doroty z domu Weselskiej. Rodzina miała oprócz Bronisława jeszcze czterech synów: Leona Longina, Franciszka, Józefa i Feliksa oraz trzy córki: Petronelę, Marię i Krystynę. Wnukowie Leona Longina mieszkają gdzieś jeszcze na Dolnym Śląsku, ponieważ istnieje taka informacja, iż zmarł on w 1978 r. w Złotorii.

Bronisław ukończył szkołę podstawową w miasteczku Wołodarka, po czym wraz z rodzicami przeniósł się do Żytomierza. Tu skończył czteroklasowe gimnazjum i wstąpił do seminarium duchowego. Kiedy w 1919 r. Żytomierz został zajęty przez bolszewików, młody seminarzysta idąc lasami dotarł do rodzinnego domu. Hierarchowie kościelni mieli pomysł ewakuacji seminarium do Polski, jednak nie zdążyli go zrealizować. Postanowiono, aby «przedzierać» się do kraju wszelkimi możliwymi sposobami. W grudniu 1919 r. Bronisław ominął rosyjskie posterunki na Wołyniu i przedostał się do Ołyki – miasteczka (obecnie rejon kiwerekki w obwodzie wołyńskim), kontrolowanego przez polską armię. Po kilku miesiącach dotarł do Gniezna, gdzie kontynuował studia seminaryjne. Kapłańskie święcenia otrzymał w Łucku w 1922 r.

Przełożeni wyrazili zgodę na jego pracę duszpasterską w radzieckiej Ukrainie i jesienią 1922 r. w powiecie koreckim przekroczył polsko-radziecką granicę. Został skierowany do powiatu emilczyńskiego na parafię do wsi Michałówka. W 1923 r. prałat Skalski przeniósł młodego księdza do obwodu kijowskiego, na parafię w miasteczku Makarów. Do obowiązków ks. Bronisława należała opieka duszpasterska parafian w pobliskich wsiach: Borodiance, Kodry, Buda, Sobolówka i w mieście Irpień. W 1925 r. został pierwszy raz skazany na karę grzywny za ochrztenie dziecka przed jego rejestracją w urzędzie stanu cywilnego.

29 maja 1926 r. ksiądz został aresztowany przez śledczych z kijowskiego oddziału NKWD. Został oskarżony o szerzenie wpływów polskich wśród ludności, agitacji antyradzieckiej, nielegalnego przekraczania granicy itp. Stu czterdziestu parafian z wiosek Sobolówka i Buda powiatu makarowskiego wystosowało pismo do NKWD z prośbą o zwolnienie więźnia, jednak bez rezultatu. Dokumenty dziś nie wspominają o tym, dlaczego władze poświęcały tyle uwagi ks. Duninowi-Wąsowiczowi. W sierpniu tegoż roku odbyło się posiedzenie w jego sprawie z udziałem kierownictwa głównego zarządu politycznego

NKWD radzieckiej Ukrainy. Ksiądz został uznany za skrajnie «niebezpieczny element» i skazany na trzy lata łagrów syberyjskich. Do stron rodzinnych już nigdy nie powrócił, odsiadując kolejne wyroki w więzieniach i obozach Syberii do końca życia.

Pierwszy wyrok odsiadywał na Wyspach Sołowieckich. Pozostało wspomnienie ks. Wincencego Ilgina, wydane w Lublinie w 2006 r., w którym opisuje on swój areszt i wspomina o ks. Bronisławie, którego spotkał na wyspie Kond. Grupa księży mieszkała tu w małym pokoiku, gdzie codziennie odprawiali mszę świętą. Ks. Bronisław pracował w miejscowym szpitalu dla wenerycznych chorych jako sanitariusz. Miejscowy klimat z dnia na dzień niszczył ks. Dunina – przyjechał tu już ciężko chory na gruźlicę. Z dokumentów jego sprawy wynika, że komisja medyczna w Kijowie nie zalecała ze względu na stan zdrowia zesłania do łagrów na Północy. Świadczyło to o tragicznym jego stanie, ponieważ trudno uwierzyć w litość lekarzy z NKWD. Tragizm skończyła się także dla jego siostry Marii próba ratowania brata. Po kilku pismach, które napisała do NKWD w sprawie choroby brata, została aresztowana i zesłana do Republiki Komi.

Po więzieniu na Wyspach Sołowieckich w 1929 r. ks. Bronisław został przewieziony do Irkucka. Władze radzieckie zezwoliły, że mógł zamieszkać tylko tu, jak najdalej od rodzinnego domu.

NKWD ponownie aresztowało księdza w 1931 r. w Irkucku. Do 1933 r. przybywał w więzieniu w Krasnojarsku. W liście do delegatury PCK w Moskwie z 1933 r. pisał: «Jako Polak i katolik jestem poddawany nieustannym, niezasłuzonym represjom i pastwieniu się. Czuję, że jestem u kresu wytrzymałości fizycznej i moralnej i jedynym moim pragnieniem jest odpocząć». Z Irkucka został wysłany do łagrów we Wschodniej Syberii.

W 1934 r. ksiądz został zmuszony do napisania prośby o przyznanie mu rosyjskiego obywatelstwa. Jednak później wystosował pismo, w którym poprosił aby anulować jego podanie motywując to tym, że czuje się Polakiem. W innym liście z maja 1934 r. zwrócił się do głównego zarządu NKWD z prośbą o wypuszczenie go jako obywatela Polski na leczenie gruźlicy w kraju. Podobne listy do polskich konsulatów pisała także rodzina ks. Dunina. W archiwach pozostał list jego matki, w którym opisywała ciężką sytuację syna. Z łagrów do władz radzieckich pisała i siostra Maria, która wierzyła, że uda się uratować brata.

Pisanie listów skończyło się kolejnym aresztem w maju 1935 r. i oskarżeniem o szpiegostwo na rzecz Polski. Ksiądz miał być członkiem Polskiej Organizacji Wojskowej na Syberii. Proces trwał do czerwca 1936 r., po czym ks. Bronisław ponownie został skazany na 10 lat więzienia. W tym czasie ks. Dunin już umierał. NKWD zezwoliło powrót na Ukrainę gdzie miał zakończyć swoje życie pod nadzorem władz. Zatrzymał się w Żytomierzu. Jednak po dwóch tygodniach otrzymał rozkaz powrotu na Syberię. NKWD nie zgodziło się na to, żeby umierał w rodzinnych stronach. W 1937 r. został ponownie aresztowany w sprawie POW i skazany na karę śmierci.

Jan MATKOWSKI

Na dumku bolszewików, отець Бронислав Дунин-Вонсович належав до Сибірського відділення Польської військової організації. Це було абсурдним звинуваченням, оскільки з 1926 р. отця Броніслава неодноразово засуджували, він постійно перебував у тюрмах і таборах, тобто безперервно залишався під «наглядом» спецслужб. На додаток до цього, він хворів на туберкульоз і помирав від цієї, в його випадку, невиліковної хвороби.

Дуніни – один із найстаріших польських родів, який належав до гербу Лебідь. Родоначальником роду був Петро Влостовіч (бл. 1080–1153 рр.), палатин Болеслава Кривоустого. Високе становище забезпечили йому чисельність і потужність роду, члени якого вважали, що походять із Данії. Однак історики стверджують, що Дуніни – старий рід із Сілезії, який мав родинні зв'язки з династією П'ястів.

Броніслав Дунін-Вонсович народився 27 квітня 1898 р. у місцевості Старій Гуті, яку також називали Балевською або Полівською, в Житомирському повіті Волинської губернії (нині село Полівська Гута Володарсько-Волинського району Житомирської області) в сім'ї Валентина Дуніна-Вонсовича і Теофілі Дороти з дому Весельської. Крім Броніслава, у сім'ї було ще четверо синів, Леон-Лонгін, Францішек, Юзеф і Фелікс, та три дочки, Петронела, Марія і Христина. Онуки Леона-Лонгіна, ймовірно, проживають десь у Нижній Сілезії: наявна інформація, що він помер у 1978 р. у місті Злоторії.

Броніслав Дунін-Вонсович народився 27 квітня 1898 р. у місцевості Старій Гуті, яку також називали Балевською або Полівською, в Житомирському повіті Волинської губернії (нині село Полівська Гута Володарсько-Волинського району Житомирської області) в сім'ї Валентина Дуніна-Вонсовича і Теофілі-Дороти (у дівочтві – Весельська). Крім Броніслава, у сім'ї було ще четверо синів, Леон-Лонгін, Францішек, Юзеф і Фелікс, та три дочки, Петронела, Марія і Христина. Онуки Леона-Лонгіна, ймовірно, проживають десь у Нижній Сілезії: наявна інформація, що він помер у 1978 р. у місті Злоторії.

Броніслав закінчив початкову школу у Володарці, потім переїхав із батьками до Житомира. Там він закінчив чотирирічну гімназію і вступив до духовної семінарії. Коли в 1919 р. Житомир захопили більшовики, молодий семінарист лісами дістався до родинного дому. Церковні ієрархи мали задум евакуювати семінарію до Польщі, але не встигли його реалізувати. Прийняли рішення «пробиратися» до країни будь-якими можливими способами. У грудні 1919 р. Броніслав оминув російські пости на Волині та дістався до Олики (нині Ківерцівський район Волинської області), яку контролювала польська армія. Через кілька місяців він зупинився в Гнезні, де продовжив навчання в семінарії. Був висвячений у Луцьку в 1922 р.

Керівництво погодилося на його пастирську діяльність у радянській Україні, тому восени 1922 р. він перетнув польсько-радянський кордон у Корецькому повіті. Отця направили до тодішнього Ємільчинського району, у парафію в Михайлівці. У 1923 р. прелат Скальський перенаправив молодого священика до парафії в Макарові Київської області. Під опіку отця Броніслава потрапили прихожани довколишніх сіл, Бородянки, Кодри, Буди, Соболівки та Ірпіня. У 1925 р. його вперше оштрафували за хрещення дитини до її реєстрації в РАГСі.

29 травня 1926 р. отця заарештували слідчі Київського відділення НКВС. Його звинуватили

в нав'язуванні польських поглядів, антирадянській агітації, незаконному перетині кордону і т. д. 140 прихожан із Соболівки та Буди Макаровського району направили листа в НКВС із проханням про звільнення ув'язненого, але безрезультатно. В документах не згадано про те, чому влада приділяла стільки уваги отцеві Дуніну-Вонсовичу. У серпні того ж року відбулося засідання в його справі за участю керівництва головного політичного управління НКВС радянської України. Отця визнали надзвичайно «небезпечним елементом» і засудили до трьох років ув'язнення в сибірських таборах. До рідних місць він ніколи не повернувся, до кінця життя відбуваючи наступні покарання у в'язницях і таборах Сибіру.

Перший вирок він відбував на Соловецьких островах. Залишився спомин отця Вінсента Ільгіна, опублікований у Любліні 2006 р. У ньому він описує свій арешт і згадує отця Броніслава, якого зустрів на Кондострові. Група священиків жила в маленькій кімнаті, де щоденно проводила богослужіння. Отець Броніслав працював санітаром у місцевій лікарні для венеричних хворих. Місцевий клімат щодня ослаблював здоров'я отця Дуніна: туди він приїхав уже тяжко хворим на туберкульоз. Із документів справи стає зрозуміло, що медична комісія в Києві не рекомендувала засилати його до таборів на Півночі через стан здоров'я. Це свідчить про те, що отець тяжко хворів, адже важко повірити в милосердя лікарів із НКВС. Трагічно закінчилася також спроба його сестри Марії врятувати брата. Після того, як вона надіслала кілька листів про хворобу Броніслава до НКВС, її арештували і вислали в Республіку Кому.

Після Соловецьких островів у 1929 р. отця Броніслава перевезли до Іркутська. Радянська влада дозволила йому оселитися тільки там, якнайдалі від родинного дому.

У 1931 р. в Іркутську органи НКВС знову заарештували священика. До 1933 р. він перебував у в'язниці Красноярська. У листі до делегації Червоного Хреста в Москві 1933 р. він писав: «Мене як поляка і католика піддають постійним незаслуженим репресіям і знущанням. Я відчуваю, що знаходжуся на межі фізичних та моральних сил, і єдине моє бажання – відпочити». З Іркутська його відправили до таборів на сході Сибіру.

У 1934 р. отець змушений був написати прохання про надання йому російського громадянства. Проте пізніше він надіслав лист, в якому просив скасувати заяву, мотивуючи це тим, що почувається поляком. В іншому листі, за травень 1934 р., він звернувся до головного управління НКВС із проханням звільнити його як громадянина Польщі для лікування туберкульозу на Батьківщині. Подібні листи до польських консульств надсилали також родина отця Дуніна. В архівах залишився лист його матері, в якому вона описувала тяжке становище сина. З таборів писала до радянської влади і сестра Марія, яка вірила, що брата вдасться врятувати.

Все це закінчилося черговим арештом у травні 1935 р. і звинуваченням у шпигунстві на користь Польщі. Священика підозрювали в тому, що він був членом Польської військової організації в Сибіру. Процес тривав до червня 1936 р., після чого отця Броніслава знову засудили до 10 років позбавлення волі. Тоді отець Дунін уже помирав. Органи НКВС дозволили йому повернутися в Україну, де він повинен був закінчити своє життя під наглядом влади. Він зупинився в Житомирі. Проте через два тижні

12 kwietnia 1936.

Wołyń.

Лист маткі в справі уволнення сына więzionego на terenie ZSRR.**M. Dunin-Wąsowicz, matka ks. Bronisława Dunina-Wąsowicza:**

Jekatierino Pawłowna! Otrzymałam od mego syna Bronisława Dunina-Wąsowicza list, który mnie zabija. On po dziś dzień znajduje się w okropnych warunkach więzienia, pomimo otwartej gruźlicy. Pani zna położenie mojego syna, wszak od dziesięciu lat nie wychodzi z zesłań i więzień. Według słów syna jego nadal oskarża się o przekroczenie granicy i rozpowszechnianie literatury polskiej. Ale, o ile wiem, on rzeczywiście przekroczył granicę w 1922 r., wracając po ukończeniu studiów w Polsce do swoich krewnych, do ojczyzny. Nie ukrywał tego. Ale teraz, z jakiegoś powodu czyn, nie mający wtedy żadnych antyradzieckich tendencji, obecnie jest klasyfikowany jako akt antypaństwowy, skierowany przeciwko władzy sowieckiej i partii i pociąga za sobą najwyższy wymiar kary. Jak widać ze słów syna, on całkowicie uświadomił sobie swoje nietaktowne naruszenie dyscypliny, czasami dokonując rytuału, ale postępów i działań skierowanych przeciwko władzy sowieckiej z jego strony nie było. Wobec niej był on całkowicie lojalny. Usilnie Panią proszę, aby biorąc za podstawę moje słowa, zwróciła się Pani w moim imieniu, cierpiącej matki, zarówno do konsula polskiego, jak i do NKWD i do CIK-u, by mu na czas, przy pierwszej możliwości, pozwolono na wyjazd do Polski, jeśli tu, w ZSRR, nie zasługuje na wolność. Gruźlica, której nabawił się w strasznej nędzy 10-letniego zesłania, katastroficznie skraca dni jego szybko uciekającego życia. Pomocy! Proszę Panią o wysłanie załączonej prośby do polskiego konsula oraz o zadanie sobie trudu powiadomienia o otrzymaniu naszych prośb, a w przyszłości, o wynikach mojej prośby. Bez sądu, świadków i prawa...

Źródło: Listy z więzień, łagrów i zesłań do Delegatury PCK w Moskwie 1924–1937, red. R. Dzwonkowski, Lublin 2002

отримав наказ повернутися до Сибіру. НКВС не погодився, щоб отець Броніслав помирав на Батьківщині. У 1937 р. його знову арештували у справі Польської військової організації та засудили до смерті.

Ян МАТКОВСЬКИЙ

12 квітня 1936 р.

Волинь

Лист матері з проханням звільнити сина, ув'язненого на території СРСР**М. Дунін-Вонсович, мати отця Броніслава Дуніна-Вонсовича:**

Катерино Павлівно! Я отримала від мого сина Броніслава Дуніна-Вонсовича лист, який мене вбиває. До сьогоднішнього дня він знаходиться в жахливих умовах в'язниці, незважаючи на відкритий туберкульоз. Ви знаєте становище мого сина, адже він десять років не виходить із в'язниць та заслань. Зі слів сина, його, як і раніше, звинувачують у перетині кордону та поширенні польської літератури. Але, наскільки я знаю, насправді він перетнув кордон в 1922 р., повертаючись після закінчення навчання в Польщі до своїх родичів, на Батьківщину. Він не приховував цього. Але тепер із якоїсь причини вчинок, який не мав тоді ні-

яких антирадянських тенденцій, класифікують як антидержавний акт, спрямований проти радянської влади та партії, що тягне за собою найвищу міру покарання. Як видно зі слів сина, він повністю усвідомив своє нетактовне порушення дисципліни, він іноді виконував обряди, але вчинків і дій, скерованих проти радянської влади, з його боку не було. До неї він був повністю лояльним. Настійно прошу Вас, беручи до уваги мої слова, звернутися від імені баготно-страждальної матері як до польського консула, так і до НКВС та до Центральної виконавчої комісії, щоб йому при першій же можливості дозволили виїхати до Польщі, якщо тут, у СРСР, він не заслуговує на свободу. Туберкульоз, на який він захворів у страшних злиднях 10-річного заслання, катастрофічно скорочує дні його швидкоплинного життя. Допоможіть! Прошу Вас надіслати це прохання до польського консула, а також прошу повідомити, чи Ви отримали наші прохання, а в майбутньому – про результати мого звернення. Без суду, свідків і права...

Джерело: Listy z więzień, łagrów i zesłań do Delegatury PCK w Moskwie 1924–1937, red. R. Dzwonkowski, Lublin 2002

Grant na badania

Грант для проведення дослідження

Fundacja Instytut Artes Liberales wspólnie z Open Society» organizują konkurs na otrzymanie grantu na prowadzenie badań na Wydziale «Artes Liberales» Uniwersytetu Warszawskiego.

Projekt ma na celu wspieranie naukowców z Ukrainy, Rosji, Białorusi oraz Mołdowy, którzy pracują w zakresie nauk humanistycznych i społecznych.

Grant przewiduje comiesięczne stypendium w zakresie 2000 dolarów USA na pokrycie wydatków w Warszawie.

Termin pobytu to 6 miesięcy (wrzesień 2015 – luty 2017). Udział w konkursie mogą brać naukowcy z Ukrainy, Białorusi, Mołdowy i Rosji, którzy mają stopień doktora lub kandydata nauk.

Dla udziału w programie należy wypełnić formularz online, złożyć list motywacyjny, opis projektu, CV z wykazem publikacji, przykłady prac (najlepiej w języku angielskim, do rozpatrzenia są przyjmowane także prace napisane w języku polskim, ukraińskim, rosyjskim oraz białoruskim), kopia dyplomu doktora lub kandydata nauk, dwa listy polecające.

Ostatni dzień złożenia aplikacji – 31 czerwca 2016 r.

Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie: www.obta.uw.edu.pl.

Фонди «Інститут Artes Liberales» та «Open Society» організували конкурс на грант для проведення дослідження на факультеті «Artes Liberales» Варшавського університету.

Проект має на меті підтримку дослідників з України, Росії, Білорусі та Молдови, які працюють у сфері гуманітарних і соціальних наук.

Грант передбачає щомісячну стипендію в розмірі 2000 дол. США для покриття витрат на проживання у Варшаві.

Термін перебування на гранті – 6 місяців (вересень 2016 р. – лютий 2017 р.). Участь у конкурсі можуть брати вчені з України, Білорусі, Молдови та Росії, які мають ступінь доктора або кандидата наук.

Для участі у програмі необхідно подати заявку (заповнюється он-лайн), мотиваційний лист, опис проекту, резюме зі списком публікацій, приклади робіт (бажано англійською мовою, до розгляду приймають також роботи, написані польською, українською, російською та білоруською), копію диплома доктора або кандидата наук, два рекомендаційні листи.

Останній день подання заявок – 31 червня 2016 р.

Детальнішу інформацію можна знайти на сайті: www.obta.uw.edu.pl.

**Fundacja “Instytut Artes Liberales” (FIAL)
“Artes Liberales Institute” Foundation**

Grant for a research stay

at the “Artes Liberales Institute” Foundation and the Faculty of “Artes Liberales”

Research stay is offered within the Open Society Foundations Global Dialogues project. The purpose of the FIAL project is to support the development of the milieu of academics and researchers (coming from Belarus, Moldova, Russia, and Ukraine) active in the field of humanities and social sciences with special attention paid to the liberal arts education, as well as those who work interdisciplinarily between arts and sciences.

Ocaleni od zapomnienia: Jan Kornafel

Повернуті із забуття: Ян Корнафель

Kontynuując cykl artykułów o uczestnikach polskiego podziemia na Wołyniu w latach 1939–1941 proponujemy uwadze czytelników szkic biograficzny o Janie Kornafelu, kierowniku Wydziału Finansowego Rówieńskiego Kuratorium Oświaty.

Jan Kornafel urodził się w 1893 r. w Grodzisku Dolnym (obecnie województwo podkarpackie) w rodzinie chłopskiej Walentego (zmarł w 1910 r.) i Marii (ur. ok. 1860 r.) Kornafelów. Ukończył gimnazjum. Mamy wiadomości, że w przededniu II wojny światowej jego matka mieszkała w Grodzisku Dolnym, tam też mieszkała siostra Jana, Apolonia, po ślubie Pelc (ur. ok. 1890 r.).

Od 9 września 1913 r. do 1 sierpnia 1914 r. Jan Kornafel pracował w Urzędzie Akcyzowym w Krakowie. Od 2 sierpnia 1914 r. do upadku Austro-Węgier w 1918 r. przebywał w wojsku austriackim, a od 1 listopada 1918 r. do 4 maja 1920 r. służył jako podchorąży w 44. Pułku w Jarosławiu. Wiemy, że w dwudziestolecie międzywojennym Jan Kornafel nie należał do żadnej partii politycznej II RP. Do 1938 r. był członkiem Związku Urzędników Państwowych.

Jan Kornafel przyjechał w 1921 r. z Grodziska do Równego i zaczął pracować jako nauczyciel. W 1925 r. został kierownikiem Wydziału Finansowego w Rówieńskim Kuratorium Oświaty. W Równem przez cały czas mieszkał przy ulicy Gimnazjalnej 1, dopiero od grudnia 1938 r. rodzina Kornafelów przeprowadziła się do swojego własnego domu przy ulicy Młynowskiej 28. Jednak tutaj nie udało im się zatrzymać na dłużej. W kwietniu 1940 r. przeprowadziła się do kolonii Leonówka w rejonie tuczyńskim i zamieszkała w majątku właściciela gospodarstwa rolnego Antoniego Makowskiego, u którego zatrudniła się do pracy najemnej na roli. Wiadomo, że małżeństwo nie miało dzieci.

W styczniu 1940 r. w mieszkaniu Kornafelów w Równem zjawiała się ich przyjaciółka, była urzędniczka okręgu oświatowego Helena Syrelewicz. Przybyła z Warszawy i opowiedziała, że tam już istnieje podziemie walczące o odzyskanie Polski i że w jego imieniu, w najbliższym czasie do Równego, przybędzie przedstawiciel w celu koordynacji działań polskich jednostek podziemnych w kraju. Jan zgodził się na propozycję Heleny Syrelewicz, aby przyjąć na pobyt czasowy osobę z Warszawy, która przybędzie pod pseudonimem «Jerzy» (chodziło o Jerzego Bronikowskiego).

Rzeczywiście, po dwóch tygodniach do budynku nr 28 przy ulicy Młynowskiej przybył młody mężczyzna. Był to Jerzy Bronikowski. Przedstawił się jako «Jerzy» i zaproponował Janowi zapoznanie się z dowództwem organizacji podziemnej, które w tym czasie znajdowało się w mieszkaniu Heleny Syrelewicz przy ulicy Korzeniowskiego. Tak Jan poznał Tadeusza Majewskiego, który później wybrał mieszkanie Kornafelów jako jeden z wariantów dla przyjmowania uczestników podziemia i kurierów z innych miast, którzy przybywali w sprawach organizacyjnych. Znany jest fakt, że na początku marca 1940 r. w tym mieszkaniu dwukrotnie zatrzymywała się kurierka ze Lwowa.

W tym samym dniu w mieszkaniu Kornafela odbyło się spotkanie Tadeusza Majewskiego, Jerzego Bronikowskiego i Antoniego Hermaszewskiego, podczas którego Tadeusz Majewski przedstawił się jako kierownik Związku Walki Zbrojnej na Wołyniu i zaproponował Janowi Kornafelowi i Antoniemu Hermaszewskiemu, aby dołączyli do szeregów organizacji. Jak twierdził Jan Kornafel, chętnie się zgodził dołączyć do podziemia, ponieważ był patriotą swojego kraju i ufając w pomoc Anglii i Francji, pragnął jak najszybszego odrodzenia ojczyzny. Wtedy mężczyźni złożyli przysięgę na wierność Związkowi.

Jak już zostało wspomniane, wołyńska komenda wojewódzka ZWZ–2 została podzielona na kilka oddziałów. Według zeznań Tadeusza Majewskiego, na czele IV oddziału finansów i kontroli stanął Jan Kornafel. Stał się on jednocześnie łącznikiem między Ryszardem Kasprzyckim, jednym z trójki, która przybyła z Warszawy, a Tadeuszem Majewskim. Po przybyciu do Równego, Ryszard Kasprzycki za pośrednictwem Jana Kornafela albo Antoniego Hermaszewskiego, posługując się hasłem «Jestem od Ryszarda do «Szmigla» mógł się spotkać z komendantem województwa wołyńskiego.

26 września 1940 r. III oddział Wydziału Bezpieczeństwa Państwowego Zarządu NKWD w

Продовжуючи цикл статей про учасників польського підпілля на Волині 1939–1941 рр., пропонуємо увазі читачів біографічний нарис про Яна Валентиновича Корнафеля – начальника фінансового відділу рівненського шкільного кураторіуму.

Обwodzie Rówieńskim zaarrestował Jana Kornafela i odstawił do więzienia NKWD w Równem.

Z zabranych w czasie przeszukania rzeczy, wśród których był sowiecki dowód osobisty na nazwisko Iwana Kornafela, polska legitymacja służbowa, korespondencja na 10 kartkach, więźniowi oddano stary zegarek z białego metalu, nowy skórzany portfel i grzebień, co wynika z dokumentów potwierdzających wydanych w dniach 2 i 18 października 1940 r.

Na pierwszym przesłuchaniu Jan przyznał się do tego, że rzeczywiście był członkiem organizacji podziemnej, ale nie znał jej nazwy. Jednak w czasie jego aresztu w więzieniach NKWD już przebywali Tadeusz Majewski, Janina Dynakowska, Ryszard Kasprzycki i inni członkowie ZWZ–2, którzy na przesłuchaniach potwierdzili, że Jan Kornafel był członkiem Związku, ponadto przynależał do dowództwa organizacji. Mimo tych zeznań, Jan zaprzeczał o jakichkolwiek aktywnych działaniach ze swojej strony na rzecz podziemia, zapewniając, że nie wykonywał żadnych zadań od dowódcy organizacji w czasie jej funkcjonowania.

W akcie oskarżenia z 17 lutego 1941 r. powiedziano, że Iwan Kornafel «został oskarżony o to, że od lutego 1940 r. był aktywnym uczestnikiem polskiej powstańczej organizacji antysowieckiej Związek Walki Zbrojnej, czyli o przestępstwa określone w art. 54–2 i 54–11 KK USSR».

Postanowieniem Kolegium Specjalnego NKWD z dnia 31 maja 1941 r. Jan Kornafel został skazany na osiem lat pozbawienia wolności w obozach pracy. Karę odbywał w obozie «Siewwostlag».

Według postanowienia prokuratury obwodu rówieńskiego wobec Jana Kornafela zastosowano art. I Rozporządzenia Prezydium Rady Najwyższej ZSRR z dnia 16 stycznia 1939 r. «O dodatkowych przedsięwzięciach dotyczących odnowienia sprawiedliwości wobec ofiar represji, mających miejsce w latach 30–40 – na początku lat 50».

Tetiana SAMSONIUK

вань у краї. Ян пристав на пропозицію Олени Сирелевич надати тимчасовий прихисток людині з Варшави, що прибуде під псевдонімом «Єжи» (Єжи Броніковський).

І, дійсно, за два тижні до будинку № 28 на вулиці Млинівській прийшов молодий чоловік. Це був Єжи Броніковський. Назвавшись «Єжи», він запропонував Яну особисто поспілкуватися із керівником підпільної організації, що на той момент перебував у квартирі Олени Сирелевич на вулиці Коженівського. Так Ян познайомився з Тадеушем Маєвським, котрий потім обрав квартиру Корнафелів як один із варіантів для прийому підпільників з інших міст та кур'єрів, що прибували у справах організації. Відомо, що на початку березня 1940 р. у цій квартирі двічі зупинялася жінка-кур'єр зі Львова.

Того ж дня у квартирі Корнафеля відбулася зустріч Тадеуша Маєвського, Єжи Броніковського та Антона Гермашевського, на якій Тадеуш Маєвський представився керівником Союзу збройної боротьби на Волині й запропонував Яну Корнафелю та Антону Гермашевському долучитися до лав організації. Як стверджував Ян Корнафель, він охоче погодився стати членом підпілля, оскільки був патріотом своєї держави і, покладаючи надії на Англію та Францію, прагнув якнайшвидшого її відновлення. Тоді ж чоловіки склали присягу на вірність союзу.

Як ми вже зазначали, волинська воєводська комендатура СЗБ–2 ділилася на кілька відділів. За свідченнями Тадеуша Маєвського, 4-й адміністративно-господарський відділ очолював Ян Корнафель. Одночасно він став зв'язковою ланкою між Ришардом Каспицьким, ще одним членом трійки, що прибула з Варшави, та Тадеушем Маєвським. Прибуваючи до Рівного, Ришард Каспицький через Яна Корнафеля або Антонія Гермашевського за паролем «Я від Ришарда до «Шмігеля» міг зустрітися з комендантом Волинського воєводства.

26 вересня 1940 р. 3-й відділ Управління державної безпеки УНКВС у Рівненській області арештував Яна Корнафеля та доставив його до рівненської в'язниці НКВС.

Із вилучених під час обшуку речей, серед яких був радянський паспорт на ім'я Корнафеля Івана Валентиновича, службове посвідчення польського віз'єра, листування на 10 аркушах, в'язню повернувши старий годинник із білого металу, нове шкіряне портмоне й гребінець, про що свідчать розписки від 2 та 18 жовтня 1940 р.

На першому допиті Ян зізнався, що справді був членом підпільної організації, назва якої йому невідома. Проте на час його арешту у в'язницях НКВС уже перебували Тадеуш Маєвський, Яніна Динаковська, Ришард Каспицький та інші члени СЗБ–2, які на допитах підтвердили, що Ян Корнафель був членом союзу, крім того перебував у керівному ядрі організації. Незважаючи на їхні свідчення, сам Ян заперечував будь-які активні дії зі свого боку на користь підпілля, заперягаючи, що жодних завдань від керівника організації за весь час її функціонування не виконував.

В обвинувальному висновку від 17 лютого 1941 р. зазначено, що Іван Корнафель «звинувачується в тому, що з лютого 1940 р. був активним учасником польської повстанської антирадянської організації Союз збройної боротьби, тобто у злочинах, передбачених ст. 54–2 і 54–11 KK УРСР».

Постановою Особливої наради при НКВС від 31 травня 1941 р. Івана Валентиновича Корнафеля засуджено до восьми років позбавлення волі у виправно-трудових таборах. Свій термін покарання він відбував у «Севвостлазі».

Заключенням Рівненської обласної прокуратури Іван Корнафель потрапляє під дію ст. I Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16 січня 1989 р. «Про додаткові заходи по відновленню справедливості стосовно жертв репресій, що мали місце в період 30–40-х і початку 50-х рр.»

Тетяна САМСОНЮК

W Łucku odczytano surę Al-Fatiha

18 maja, w Dniu Pamięci Ofiar Deportacji Narodu Krymskotatarskiego, pod pomnikiem ofiar represji politycznych w Łucku, na placu Zamkowym, zebrali się Tatarzy Krymscy, mieszkańcy miasta oraz przedstawiciele miejscowych władz. Uczcili oni pamięć ofiar deportacji 1944 r.

Na początku uroczystości wysłuchano hymnu Ukrainy oraz hymnu Tatarów Krymskich. Następnie wspomniano o potwornych warunkach deportacji, jej ofiarach i osobach, które do niej przyczyniły się oraz o tym, jak Tatarzy Krymscy wracali na Ojczyznę.

Zastępca mera Łucka Andrij Kucia zwrócił uwagę na to, że obecnie w Łucku mieszkają Tatarzy Krymscy, którzy zmuszeni byli do opuszczenia okupowanego Krymu. Apelowal o wsparcie dla nich, popularyzację ich kultury oraz poinformował o planach zorganizowania w Łucku Festiwalu Kultury Krymskotatarskiej.

Przewodniczący organizacji społecznej «Tatarzy Krymscy Wołynia» Serwer Zejnudinow powiedział, że: «18 maja 1944 r. jest dniem, w którym wydarzyła się straszna tragedia w historii mojego narodu... Ale my przetrwaliśmy, nie zniknęliśmy, nie zasymilowaliśmy się i wróciliśmy do swojej historycznej Ojczyzny. Dziś znowu nad moim narodem wisi zagrożenie. Krym jest pod okupacją. I tylko Tatarzy Krymscy stanowią na półwyspie zorganizowaną grupę mieszkańców nie uznających aneksji. Dlatego wobec nich stosowane są represje, przeprowadzane przeszukania w mieszkaniach, szkołach, meczetach, wykradani są ludzie, fałszowane są sprawy działaczy tatarskich i członków Medżlisu, natomiast liderzy Medżlisu mają zakaz wjazdu na Krym...» Dodał także: «Obecnie na Ukrainie zrodził się naród Ukraińców, który łączy się, bez względu na narodowość, religię, rasę czy kolor skóry. Jeśli będziemy tworzyć jedną wspólnotę, zajmować wspólną postawę, postawę obywatela Ukrainy, to przetrwamy i wygramy w tej wojnie». Następnie Serwer Zejnudinow odczytał surę Al-Fatiha z Koranu w intencji wszystkich ofiar deportacji.

Po uczczeniu pamięci ofiar chwilą ciszy i złożeniu kwiatów pod pomnikiem ofiar represji politycznych organizatorzy zaprosili uczestników

wieczu do Wołyńskiej Obwodowej Biblioteki dla Młodzieży na przegląd nowego filmu dokumentalno-fabularnego «Krym. Sprzeciw» (ukr. «Крим. Спротив»). Ten obraz, który powstał w ramach realizowanej przez Ministerstwo ds. Polityki Informacyjnej Ukrainy kampanii komunikacyjnej «Krym – to Ukraina», opowiada o aneksji Półwyspu Krymskiego przez Rosję.

Olga SZERSZEŃ
Foto: Iwan HRYHA

У Луцьку читали суру Аль-Фатіха

18 травня, у День пам'яті жертв геноциду кримськотатарського народу, в Луцьку на Замковій площі біля Пам'ятника жертвам політичних репресій зібралися кримські татари, жителі міста та представники владних структур, щоб вшанувати пам'ять жертв депортації 1944 р.

ти їхні надбання та повідомив про плани провести фестиваль кримськотатарської культури в Луцьку.

Голова ГО «Кримські татари Волині» Сервер Зейнідінов у свою чергу зазначив: «18 травня 1944 р. – це дата страшної трагедії в історії мого народу... Але ми вижили, не розгубилися, не асимілювалися та повернулися на свою історичну Батьківщину. Сьогодні знову нависла загроза над моїм народом. Крим окупували. Єдина група організованих людей на півострові, яка не визнає анексії, – це кримські татари. Тому вони зазнають репресій, проводяться обшуки в домівках, школах, мечетях, викрадають людей, ув'язнюють за сфальсифікованими справами активістів і членів Меджлісу, забороняють в'їжджати до Криму лідерам Меджлісу...» Також він додав: «Сьогодні в Україні зародилася нація, нація українців, які об'єднуються, незалежно від національності, віросповідання, кольору шкіри чи розрізу очей. Якщо ми утворюватимемо одну спільноту, якщо дотримуватимемося однієї позиції, позиції громадянина України, то ми вистоїмо та виграємо в цій війні». Насамкінець Сервер Зейнідінов зачитав суру Аль-Фатіха з Корану за всіма жертвами депортації.

Опісля вшанування пам'яті всіх загиблих хвилиною мовчання та покладання квітів біля Пам'ятника жертвам політичних репресій організатори запропонували всім охочим переглянути у Волинській обласній бібліотеці для юнацтва новий документально-художній фільм про анексію півострова «Крим. Спротив», відзнятий завдяки Міністерству інформаційної політики України в рамках комунікаційної кампанії «Крим – це Україна».

Ольга ШЕРШЕНЬ
Фото: Іван ГРИГА

Czwarta masowa deportacja

75 lat temu władze sowieckie rozpoczęły czwartą masową deportację ludności polskiej.

14 maja 1941 r. Komitet Centralny WKP(b) i Rada Komisarzy Ludowych ZSRS podjęły uchwałę nr 1299–526 o aresztowaniu i skierowaniu na zsyłkę na okres 20 lat «członków rodzin uczestników kontrrewolucyjnych organizacji ukraińskich i polskich». Tydzień później Beria podjął decyzję, że akcja ma obejmować dawne ziemie II RP oraz republiki bałtyckie i Mołdawię. Szczególnie wielu deportowanych pochodziło z zamieszkałych w większości przez Polaków Wileńszczyzny, Grodzieńszczyzny i Białostoczczyzny. Z tych obszarów deportacje trwały tuż przed wybuchem wojny sowiecko-niemieckiej.

Z zajętych 17 września 1939 r. obszarów państwa polskiego władze sowieckie dokonały czterech masowych deportacji. Pierwszą z czterech masowych deportacji obywateli polskich z ziem wschodnich RP przeprowadzono 10 lutego 1940 r. Według danych NKWD, do północnych obwodów Rosji i na zachodnią Syberię wywieziono wówczas około 140 tys. ludzi. Kolejną wielką wywózkę władze sowieckie rozpoczęły w nocy z 12 na 13 kwietnia 1940 r. Jej ofiarami stały się głównie rodziny polskich jeńców rozstrzelanych

właśnie przez NKWD w Katyniu, Charkowie i Kałiniń (Twer) oraz najbliżsi mordowanych w tym samym czasie polskich obywateli, przetrzymywanych w więzieniach sowieckich. Zdecydowaną większość deportowanych skierowano do Kazachstanu, gdzie zesłańców czekała niewolnicza praca, nędza, choroby i głód. W sumie w wyniku deportacji dokonanej w kwietniu 1940 r. z ziem wschodnich RP wywieziono około 61 tys. obywateli polskich. Wśród nich Polacy stanowili 68 proc., Białorusini 13,4 proc., Ukraińcy 12,3 proc., Żydzi 4,3 proc. Kolejne deportacje zostały przeprowadzone przez władze sowieckie w czerwcu 1940 r. i pod koniec maja 1941 r., tuż przed wybuchem wojny niemiecko-sowieckiej.

Łącznie według danych NKWD we wszystkich czterech wywózkach zesłano około 330–340 tys. osób. Związek Sybiraków przedstawia dużo wyższe dane. Według jego szacunków, wywiezionych na Wschód, było ok. 1,3 mln osób.

Źródło: dzieje.pl

Четверта масова депортація

75 років тому радянська влада розпочала четверту масову депортацію польського населення.

14 травня 1941 р. Центральний Комітет ВКП(б) і Рада Народних Комісарів СРСР затвердили постанову № 1299–526 «Про арешт і висилку терміном на 20 років членів сімей учасників українських та польських контрреволюційних організацій». Через тиждень Берія прийняв рішення, що акція має охопити колишні землі Другої Речі Посполитої, Прибалтійські республіки та Молдову. Особливо багато deportованих походило з Віленщини, Гродненщини та Білосточчини, де проживало чимало поляків. Із цих територій депортація відбувалася перед самим початком радянсько-німецької війни.

На зайнятих 17 вересня 1939 р. територіях польської держави радянська влада провела чотири масові депортації. Перша відбулася 10 лютого 1940 р. За даними НКВС, до північних областей Росії та Західного Сибіру тоді вивезли приблизно 140 тис. людей. Чергове масове вивезення радянська влада розпочала вночі з 12 на 13 квітня 1940 р. Його жертвами стали переважно сім'ї польських військовополонених, розстріляних НКВС у Катині, Харкові та Калініні (Твер), а також родичі тих польських

громадян, котрих у той час утримували та розстрілювали в радянських в'язницях. Більшість deportованих потрапили до Казахстану, де на засланих чекала невільницька робота, злидні, хвороби та голод. Загалом у результаті депортації, проведеної у квітні 1940 р., зі східних земель Другої Речі Посполитої було вивезено приблизно 61 тис. польських громадян. Серед них поляки становили 68 %, білоруси – 13,4 %, українці – 12,3 %, євреї – 4,3 %. Чергові депортації радянська влада провела в червні 1940 р. і наприкінці травня 1941 р., безпосередньо перед початком радянсько-німецької війни.

Загалом, за даними НКВС, за всі чотири хвилі депортації на заслання потрапили приблизно 330–340 тис. осіб. Сілка сибіряків наводить набагато більшу кількість людей. За їхніми підрахунками, на Схід було вивезено приблизно 1,3 млн осіб.

Джерело: dzieje.pl

Генеральне Консульство
Республіки Польща
в Луцьку

Оголошення

W dniach 26 i 27 maja 2016 r. Konsulat Generalny RP w Łucku będzie nieczynny.

Оголошення

26 та 27 травня 2016 р. Генеральне консульство РП у Луцьку не працюватиме.

Rozwiązanie konkursu «Polskie Ślady»

Результати конкурсу «Польські сліди»

Po długich i burzliwych naradach, jury, w skład którego weszli pracownicy KG RP w Łucku wybrało zwycięzców konkursu «Polskie Ślady».

Otrzymaliśmy piętnaście wspaniałych albumów, ukazujących ślady polskości, które zachowały się w wielu miejscowościach Łuckiego Okręgu Konsularnego. Uczestnicy konkursu opisywali: Zdobunów, Młynów, Tarnopol, Krzemieniec, Kowel, Beresteczko, Kuropatniki, Jasnobór, Szumsk, Międzyrzecz i Równe.

Wszystkim uczestnikom serdecznie dziękujemy za wysiłek włożony w przygotowanie albumów. Gratulujemy zwłaszcza tym, którzy wiedząc o swoich rodzinnych stronach zdobyli od osób starszych, tym sposobem spisane zostały ciekawe opowieści, nigdzie dotąd niepublikowane.

Z uwagi na niewystarczającą ilość uczestników w grupie najmłodszej, podzieliлиśmy wszystkie zgłoszone albumy na 2 kategorie – wykonane przez starszych (pełnoletnich) i młodszych autorów.

W kategorii «Dorośli» nagrody otrzymują:

1 miejsce – Wiktoria Dobrowolska za album o Szumsku otrzymuje aparat fotograficzny.

2 miejsce – Nataliya Payosova za album o Tar-

nopolu otrzymuje album pt. «Il Rzeczpospolita – nasza дума».

3 miejsce – Marianna Jakobczuk za album o Międzyrzeczu otrzymuje album pt. «Il Rzeczpospolita – nasza дума».

W kategorii «Dzieci i młodzież» nagrody otrzymują:

1 miejsce – aparat fotograficzny za album o Krzemieńcu otrzymuje Artur Karol Rabotyahov (16 lat).

2 miejsce – książkę pt. «Polskie ślady na Ukrainie» za album o Krzemieńcu otrzymuje Oksana Hordijczuk (16 lat).

3 miejsce – książkę pt. «Polskie ślady na Ukrainie» za album o Równem otrzymuje Helena Pietuchowa (11 lat).

Zwycięzcom gratulujemy, a wszystkich uczestników zachęcamy do udziału w kolejnych konkursach.

Konsulat Generalny RP w Łucku

Pісля довгих та бурхливих нарад журі, до складу якого увійшли працівники Генерального консульства РП у Луцьку, вибрало переможців конкурсу «Польські сліди».

Ми отримали п'ятнадцять чудових альбомів, які містять сліди польськості, збережені в багатьох місцевостях Луцького консульського округу. Учасники конкурсу описали Здобунів, Млинів, Тернопіль, Кременець, Ковель, Берестечко, Куropатники, Яснобір, Шумськ, Межиріч та Рівне.

Усім учасникам щиро дякуємо за вкладені в підготовку альбомів зусилля. Особливо відзначаємо тих, хто дізнався про історію рідної землі від старших осіб і записав їхні цікаві розповіді, які раніше ніде не публікувалися.

З огляду на невелику кількість учасників у наймолодшій групі всі отримані альбоми ми розділили на дві категорії – виконані старшими (повнолітніми) та молодшими авторами.

У категорії «Дорослі» нагороджено:

1 місце – Вікторію Добровольську фотоапаратом за альбом про Шумськ.

2 місце – Наталію Пайосову альбомом «Друга Річ Посполита – наша гордість» за роботу про Тернопіль.

3 місце – Мар'яну Якобчук альбомом «Друга Річ Посполита – наша гордість» за роботу про Межиріч.

У категорії «Діти та молодь» нагороджено:

1 місце – Артура-Кароля Работягова (16 років) фотоапаратом за альбом про Кременець.

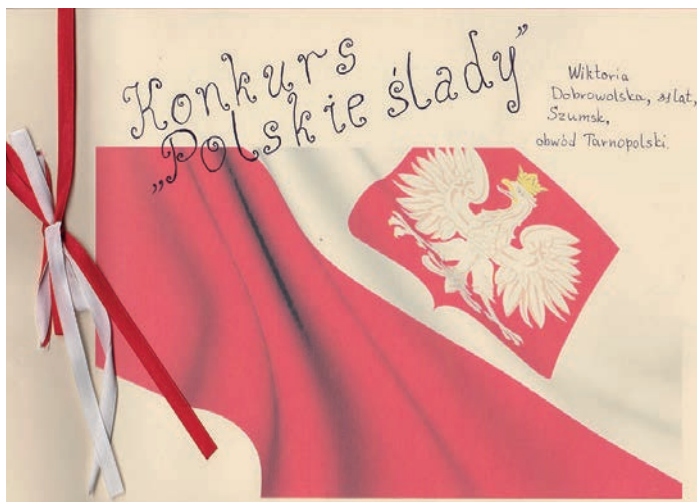
2 місце – Оксану Гордійчук (16 років) книгою «Польські сліди в Україні» за роботу про Кременець.

3 місце – Олену Петухову (11 років) книгою «Польські сліди в Україні» за альбом про Рівне.

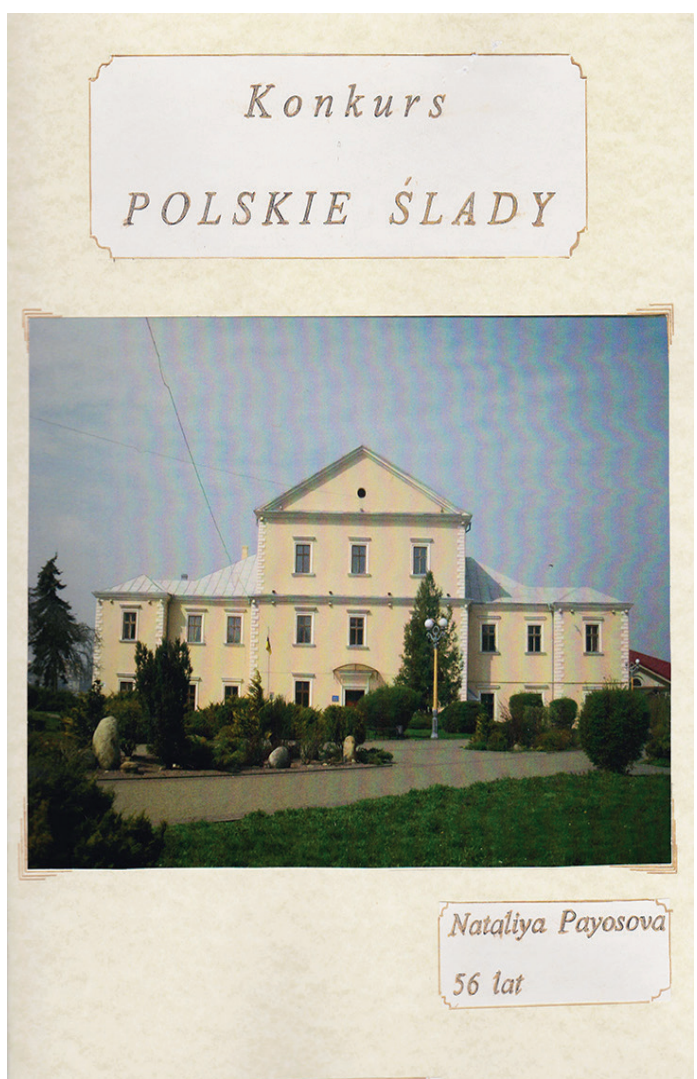
Вітаємо переможців, а всіх учасників заохочуємо взяти участь у наступних конкурсах.

Генеральне консульство РП у Луцьку

Категория «Dorośli»

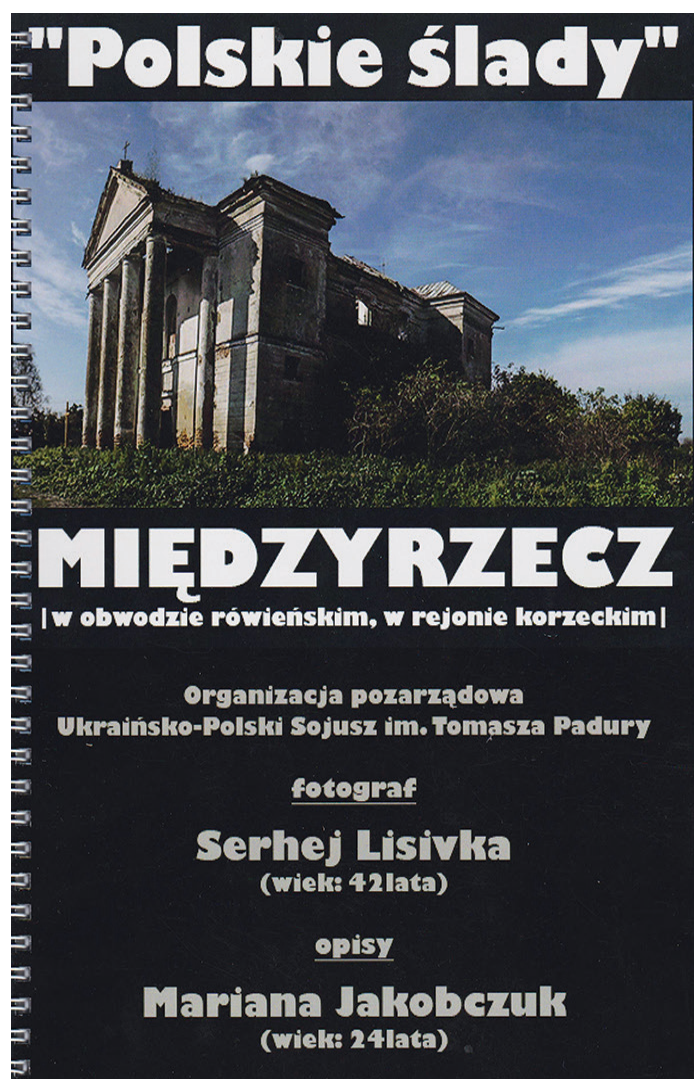
Категория «Dorośli»

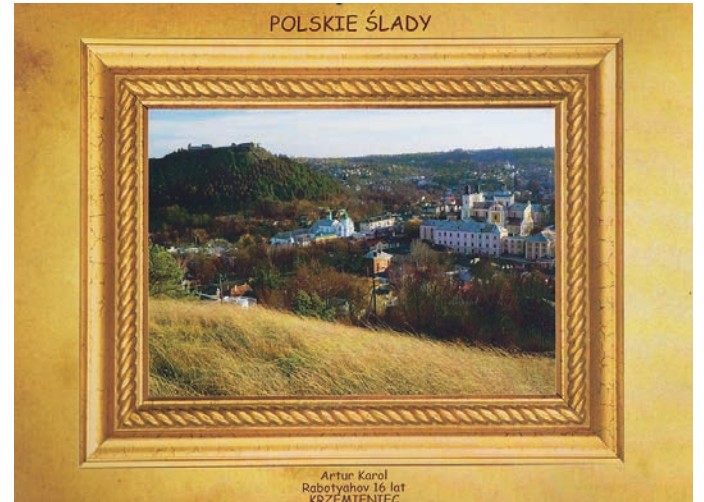
Категория «Dzieci i młodzież»

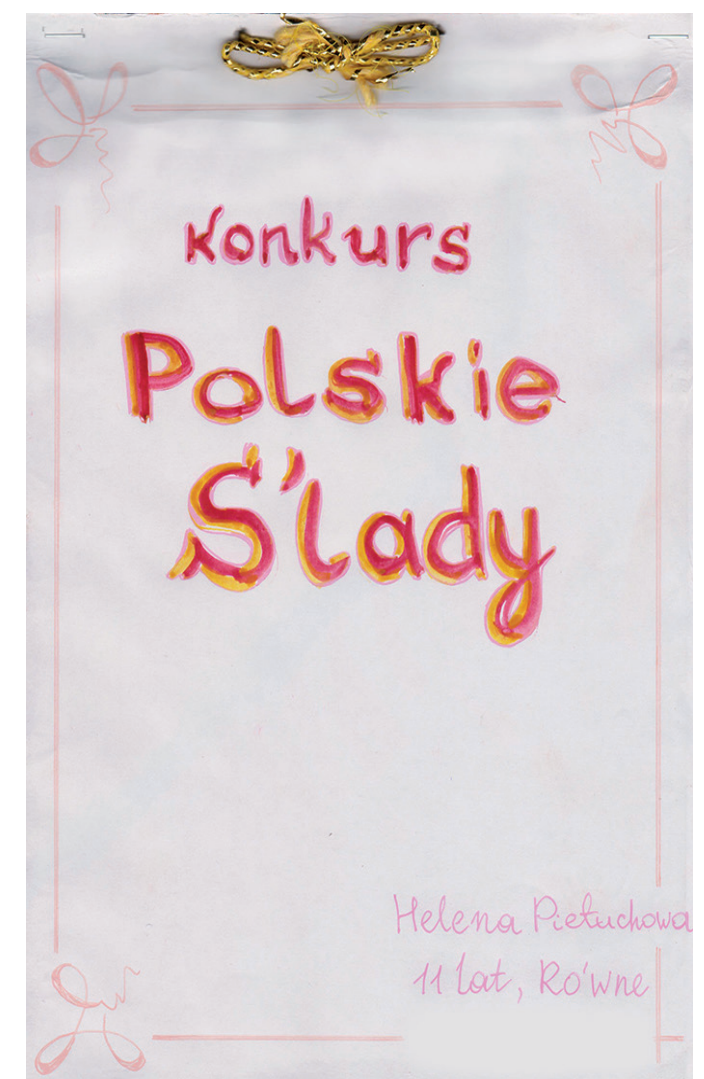
Категория «Dorośli»

Категория «Dzieci i młodzież»

Категория «Dzieci i młodzież»

«Master Szeф po polsku» w Równem

«Майстер-шеф по-польськи» в Рівному

Celem projektu była promocja polskiego dziedzictwa kulinarnego. Był to jednak jedynie pretekst do głębszego poznania i integracji oraz szansa dla polskich rodzin do spotkania z rodakami.

Мета проекту – пропагування польської кулінарної спадщини в Рівному. Однак це лише привід для поглиблення знайомств та інтеграції, а також можливість для зустрічі польських родин із земляками.

W dniach od 8 do 14 maja realizowano projekt «Master Szeф po polsku», którego inicjatorem był Ukraińsko-Polski Sojusz im. Tomasza Padury z Równego. W projekcie udział wzięła młodzież z Ochotniczego Hufca Pracy ze Strzelec Krajeńskich oraz młodzież z Rówieńskiej Szkoły Gastronomii i Handlu. Ukraińcy uczyli Polaków gotować barszcz, a Polacy Ukraińców bigos. Młodzież pracowała w polsko-ukraińskich parach. Najlepsza para, która po krótkim szkoleniu przeprowadzonym przez kucharza-eksperta ugotowała najsmaczniejszy żurek została nagrodzona «fartuchem Polskiego Master Szeфа». Ekspert – szef kuchni sieci rówieńskich restauracji – ocenił nie tylko walory smakowe żurku, ale także współpracę i kooperację par przy jego przygotowaniu.

Projekt pokazał, że temat gotowania tak często poruszany we współczesnej pop-kulturze, może być punktem wyjścia do nawiązywania przyjaźni i poznawania się oraz być pretekstem do konstruktywnego budowania współpracy. Wspólne przygotowywanie jedzenia – jak to bywa w życiu – zbliża ludzi i staje się okazją do miłego spędzenia czasu.

Dla nas był to ważny moment, który pokazał, że Polacy i Ukraińcy mogą zrealizować duży, ciekawy projekt wspólnymi siłami. Projekt powstał dzięki wsparciu finansowemu prywatnych sponsorów – przyjaciół organizacji oraz rodzinom polskim i ukraińskim, które przyjęły do siebie gości z Polski.

«Master Szeф po polsku» będzie kontynuowany w przyszłym roku. W jego kolejnych częściach spodziewamy się udziału znanych postaci z życia publicznego z Polski oraz zawodowych kucharzy z Polski i z Równego.

Ewa MAŃKOWSKA

Ева МАНЬКОВСЬКА

8–14 травня тривала реалізація проекту «Майстер-шеф по-польськи», ініціатором якого виступив Українсько-польський союз імені Томаша Падурі з Рівного. У ньому взяли участь молодь із Добровольчого загону праці з міста Стшельця-Краєнського та студенти Рівненського вищого професійного училища ресторанного сервісу і торгівлі. Українці навчали поляків готувати борщ, а поляки українців – бігос. Молодь працювала в польсько-українських парах. Найкращу пару, котра після короткого майстер-класу, проведеного кухарем-експертом, приготувала найсмачніший журек, нагородили фартухом польського майстер-шефа. Шеф-кухар мережі рівненських ресторанів, який був експертом проекту, оцінював не лише смакові якості журека, а й співпрацю пари в процесі його приготування.

Реалізація проекту показала, що тема кулінарії, яку так часто порушують у сучасній поп-культурі, може стати основою для налагодження зв'язків та знайомств, а також приводом для конструктивної співпраці. Спільне приготування їжі, як це часто відбувається в житті, зближує людей і стає приємним проведенням часу.

Проект підтвердив, що поляки та українці в змозі реалізувати цікавий масштабний проект спільними силами. Фінансову підтримку надали приватні спонсори: друзі організації та польські й українські родини, що прийняли в себе гостей із Польщі.

«Майстер-шеф по-польськи» матиме продовження в наступному році. Сподіваємося, що в ньому візьмуть участь відомі поляки, а також професійні кухарі з Польщі та Рівного.

Informacja wołyńska
Волинська інформація

У Луцьку представили вишитий «Кобзар» Тараса Шевченка. Майстриня Олена Медведєва працювала над «виданням» два роки.

W Łucku zaprezentowano haftowany «Kobziarz» Tarasa Szewczenki. Twórczyni Olena Medwediewa pracowała nad «wydaniem» przez dwa lata.

Протягом останніх 10 років на Волині вщент згоріли п'ять храмів.

W ciągu ostatnich 10 lat na Wołyniu doszczętnie spłonęło pięć świątyń.

Працівники Волинського краєзнавчого музею реконструювали іконostas Свято-Троїцького храму, що в містечку Головному Любомльського району. Робота над відновленням церковної пам'ятки XIX ст. тривала протягом двох років.

Pracownicy Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego zrekonstruowali ikonostas Cerkwi Trójcy Świętej w miasteczku Hołowno rejonu lubomelskiego. Praca nad odnowieniem tego XIX-wiecznego zabytku trwała dwa lata.

15 травня в Луцьку відкрили туристичний сезон. Заразом того дня біля Замку Любарта представили інформаційну таблицю «З'їзд європейських монархів».

15 maja w Łucku otwarto sezon turystyczny. W tym samym dniu w pobliżu Zamku Lubarta odsłonięto tablicę informacyjną «Zjazd Monarchów Europejskich».

5 волинських студентів розробили для туристів інтерактивну карту Шацьких озер, на якій вже розмістили близько 100 різних об'єктів.

5 wołyńskich studentów opracowało dla turystów interaktywną mapę Szackich jezior, na której umieszczono już około 100 różnych obiektów.

На Волині в рамках декомунізації перейменують село Жовтневе Володимир-Волинського району на Сусваль, село Маяки Луцького району на Княгинінок та селище Жовтневе Нововолинської міської ради на Благодатне.

Na Wołyniu w ramach dekomunizacji zostaną przemianowane: wieś Żółtne we w rejonie włodzimierskim na Suswał, wieś Majaki w rejonie łuckim na Książyniok oraz miejscowość Żółtne we Nowowołyńskiej Rady Miejskiej na Błahodatne.

Podróż do twierdz

Чłonkowie Centrum Kulturalno-Edukacyjnego imienia Tomasa Oskara Sosnowskiego wrócili z jednodniowej podróży do twierdzy w Chocimiu nad Dniestrem w obwodzie czerniowieckim, oraz do Kamieńca Podolskiego położonego w obwodzie chmielnickim.

14 maja 2016 r. wycieczkowicze zwiedzili Państwowy Rezerwat Historyczny «Twierdza Chocimska» – zamek z XIII–XVIII w. znany już w X w. jako Fort Chocimski, wybudowany przez księcia Wołodymyra Wielkiego. Również grupa zapoznała się z ekspozycją przedstawioną w Rezerwacie oraz obejrzała wielki siedmiometrowy mur kamienny i rowy obronne, które wzniesiono w latach 50-tych XIII w. przez Daniela Halickiego, a także usłyszeli ciekawe opowieści o trzech bitwach chocimskich z lat 1621, 1673, 1788.

Wiele wrażeń dostarczyła też wycieczka do Kamieńca Podolskiego. W historycznym centrum miasta zwiedzający zobaczyli gmach seminarium duchowego z XVIII–XIX w., w murach którego studiowali Michaił Dostojewski, Anatolij

Swydneykij, Mykoła Leontowycz, dom Cyriaka XVII–XIX w., wójtka ruskiej społeczności miejskiej; kaplicę świętej Paraskewy Piatnicy wybudowaną w miejscu cerkwi ormiańskich kupców, która funkcjonowała w XIV–XV w., zespół katedry Świętych Apostołów Piotra i Pawła, zabytek XV–XIX w., jedyny w świecie kościół z minaretem, kościół dominikański etc. Kulminacją podróży była wycieczka do twierdzy w Kamieńcu Podolskim – unikatowego zabytku architektonicznego, założonego w XI–XII w. O część merytoryczną wycieczki zadbał świetny przewodnik Igor Stareńkij, starszy pracownik naukowy Państwowego Muzeum Historycznego w Kamieńcu Podolskim.

Tetiana SAMSONIUK

Подорож до фортець

Члени громадської організації «Культурно-просвітницький центр імені Томаша Оскара Сосновського» здійснили одноденну подорож до Хотинської фортеці на Дністрі, що у Чернівецькій області, та Кам'янця-Подільського на Хмельничині.

14 травня 2016 р. екскурсанти побували в державному історико-архітектурному заповіднику «Хотинська фортеця» – замку XIII–XVIII ст., відомому ще з X ст. як Хотинський форт, побудований князем Володимиром Святославовичем. Рівняни мали змогу оглянути експозиції, представлені у заповіднику, та оцінити міць семиметрової кам'яної стіни та захисних ровів, зведених у 1250-х рр. Данилом Галицьким, почути захопливу розповідь про три хотинські битви 1621, 1673 та 1788 рр.

Не менш цікавою видалася екскурсія й Кам'янцем-Подільським. В історичному центрі міста екскурсанти побачили будинок духовної семінарії XVIII–XIX ст., у стінах якої навчалися Михайло Достоевський, Анатолій Свидниць-

кий, Микола Леонтович; будинок Кириака XVII–XIX ст., що належав війту руської громади міста; каплицю Святої Параскеви П'ятниці, споруджену на місці церкви вірменських купців, що функціонувала у XIV–XV ст.; комплекс кафедрального собору Святих апостолів Петра і Павла, пам'ятку XV–XIX ст., єдиний у світі костел з мінаретом; домініканський костел тощо. Родзинкою подорожі стала екскурсія до Кам'янця-Подільського фортеці – унікальної архітектурної пам'ятки, побудованої в XI–XII ст. Інформаційний супровід подорожі забезпечив прекрасний екскурсовод Ігор Старенький, старший науковий співробітник Кам'янець-Подільського державного історичного музею.

Тетяна САМСОНЮК

Zbaraż i Bolesławiec będą współpracować

Збараж і Болеславець співпрацюватимуть

Mer miasta Zbaraż Roman Polikrowski oraz prezydent Bolesławiec Piotr Roman podpisali list intencyjny, mający na celu rozwój kontaktów partnerskich między mieszkańcami miast oraz rozwój współpracy w sferze kultury, oświaty i sportu.

Мер міста Збаража Роман Полікровський та президент Болеславця Пйотр Роман підписали угоду про наміри, що має на меті розвиток партнерських відносин між мешканцями міст і співпрацю у сфері культури, освіти та спорту.

Uroczystość podpisania listu odbyła się 7 maja na zamku w Zbarażu. Uczestniczyli w niej przedstawiciele władz obu miast oraz organizacji społecznych realizujących polsko-ukraińskie projekty, w tym nowo powstającego Polskiego Kulturalno-Oświatowego Towarzystwa «Zbaraż» i Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich Oddział w Bolesławcu.

Dla położonego na Dolnym Śląsku Bolesławca Zbaraż będzie pierwszym ukraińskim miastem partnerskim z Ukrainy. Mimo, że dopiero teraz miasta postanowiły zawrzeć oficjalną umowę o współpracy, nieoficjalnie trwa ona już od kilku lat. Do Zbaraża co roku przyjeżdża młodzież z Bolesławca w celu porządkowania polskiego cmentarza. Natomiast młodzież ze Zbaraża uczyła się w Bolesławcu techniki pracy z ceramiką.

Uroczyste podpisanie umowy odbyło się 7 czerwca w Zbarskim zamku. W niej wzięli udział przedstawiciele władz obu miast oraz społecznych organizacji, które wdrażają polsko-ukraińskie projekty, zwłaszcza członkowie nowo utworzonego polskiego kulturalno-educacyjnego stowarzyszenia «Zbaraż» i Stowarzyszenia Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich Oddział w Bolesławcu.

Dla położonego w Dolnym Śląsku Bolesławca Zbaraż stanie pierwszym ukraińskim miastem-pobratimem. Pomimo tego, że miasta dopiero teraz postanowiły podpisać oficjalną umowę o współpracy, nieoficjalnie trwa ona już od kilku lat. Młodzież z Bolesławca co roku przyjeżdża do Zbaraża, aby porządkować polski cmentarz. Natomiast młodzież z Zbaraża uczyła się w Bolesławcu techniki pracy z ceramiką.

Wołyńscy harcerze na planie filmowym

Волинські харцери побували на знімальному майданчику

Харцери і харцерки з Hufca «Wołyń» на запрошення dh. Jarosława Góreckiego, dyrektora Centrum Dialogu Kostiuchnówka, wystąpili jako statyści w filmie nagrywanym przez TVP, który nawiązuje do tematu 100. rocznicy bitwy pod Kostiuchnówką.

Scenę z ich udziałem nagrywano na Polskim Cmentarzu Wojennym w Kostiuchnówce 6 maja. Harcerze ze Zdobunowa i Równego szli rzędami z płonącymi pochodniami.

Następnego dnia harcerze porządkowali miejsca pamięci legionistów: część z nich pojechała rowerami do Wołczecka, żeby posprzątać cmentarz legionistów, inni udali się na Polską Górę, a pozostali do Polskiego Łasku. Po południu uczyli się nowych piosenek harcerskich i religijnych, a potem uczestniczyli w zajęciach sportowych. Wieczorem na kominku dzielili się wrażeniami po pracowitym dniu, kończąc go śpiewem i wspólną zabawą.

W niedzielę po śniadaniu odbyła się uroczysta poranna modlitwa, a w południe szkolenia z musztry, która jest nieodłączną częścią codziennego życia harcerskiego. Harcerze zwiedzili również Salę Tradycji w Centrum Dialogu Kostiuchnówka. Chociaż przyjeżdżają do Centrum nie po raz pierwszy, to za każdym razem znajdują tu dla siebie coś nowego. Po południu drużynowy dh. Bogdan ze Zdobunowa opowiedział o historii harcerstwa. Dzień jak zwykle zakończył się kominkiem. W następnym dniu po podsumowującym apelu harcerze wrócili do domu.

Wiktorія RADICA

Харцери і харцерки з загону «Волинь» на запрошення Ярослава Гурецького, директора Центру діалогу «Костюхнівка», стали статистами фільму польського телеканалу «TVP». Картина присвячена 100-річчю битви під Костюхнівкою.

Сцену за їхньою участю зняли на Польському військовому кладовищі в Костюхнівці 6 травня: харцери зі Здобунова та Рівного йшли шеренгами із запаленими факелами.

Наступного дня харцери впорядковували місця пам'яті legionierów: частина з них поїхала велосипедами до Вовчецька, щоб поприбирати на кладовищі legionierów, група – подалася на Польську гору, інші – до Польського лісу. Після обіду всі разом вивчали нові харцерські та релігійні пісні, а згодом брали участь у спортивних заняттях. Увечері ділилися враженнями після активно проведеного дня, завершуючи його співом і спільними розвагами.

Вікторія РАДІЦА

Wycieczka rowerowa w Łucku

W ramach Dni Europy, Konsulat Generalny RP w Łucku wspólnie z Radą Miejską zorganizował rajd rowerowy pod hasłem «Bezpieczna jazda na rowerze».

Mimo deszczowej pogody w rajdzie, odbywającym się 14 maja 2016 r., wzięło udział kilkadziesiąt osób, które przejechały około 10-kilometrową trasę. Wystartowały z Placu Teatralnego, a po drodze miały kilka postojów: Muzeum Krajoznawcze, stadion sportowy, konsulat polski, katedra. Rajd zakończył się pod zamkiem. W czasie każdego postoju przewodniczka z Centrum Informacji Turystycznej opowiadała o historii budynku, okolicy.

Wszyscy uczestnicy rajdu zostali obdarowani odbłaskowymi kamizelkami, naklejkami, latarkami i innymi rowerowymi gadżetami, które zapewniają bezpieczną jazdę na rowerze. Gadżety rowerowe otrzymali także zwycięzcy konkursu o Unii Europejskiej, zorganizowanego przez Radę Miejską Łucka.

Wszystkie gadżety rowerowe konsulat otrzymał od sponsorów z Polski: z podwarszawskiego Milanówka: od Fundacji Doroty Stalińskiej «Nadzieja», Rady Miejskiej, Straży Miejskiej; od organizacji i instytucji w Łodzi – dzięki inicjatywie harcmistrza Jarosława Góreckiego ze Związku Harcerstwa Polskiego, Chorągiew Łódzka, dyrektora Centrum Dialogu Kostiuchnówka na Ukrainie; od Lubelskiego Klubu Biznesu – dzięki wielkiemu zaangażowaniu Małgorzaty Nurzyńskiej, prezesa Agencji Pracy TRADMA.

Opr. na podstawie informacji www.luck.msz.gov.pl
Foto: www.facebook.com/KonsulatGeneralnyRPwLucku

Велосипедна екскурсія в Луцьку

У рамках Днів Європи Генеральне консульство РП у Луцьку разом із міською радою організувало велосипедну екскурсію під гаслом «Безпечний рух на велосипеді».

Незважаючи на дощову погоду, в рейді, що відбувся 14 травня 2016 р., взяли участь кілька десятків осіб, котрі проїхали майже 10-кілометрову дистанцію. Стартували на Театральному майдані, проте мало кілька зупинок: біля краєзнавчого музею, стадіону, польського консульства, костелу. Екскурсія завершилася поблизу замку. Під час кожної зупинки гід із Центру туристичної інформації та послуг розповідала про історію місця та околиць.

Усім учасникам заїзду подарували світло-відбивальні жилети, наклейки, ліхтарики та інші велосипедні гаджети, які сприяють безпечному рухові на велосипеді. Велосипедні гаджети отримали також переможці конкурсу знань про Європейський Союз, який організувала Луцька міська рада.

Усі велосипедні гаджети консульство одержало від спонсорів із Польщі: фонду Дороти Сталінської «Надія», міської ради та муніципальної поліції в Мілянвці; організацій та інституцій із Лодзі з ініціативи Ярослава Гурецького, головного харцера Лодзької хоругви Спілки польського харцерства, директора Центру діалогу «Костюхнівка»; Люблінського клубу бізнесу за підтримки голови агенції праці «TRADMA» Малгожати Нуржинської.

За матеріалами www.luck.msz.gov.pl
Фото: www.facebook.com/KonsulatGeneralnyRPwLucku

Правды Іздрыка

16 maja w Łucku Jurij Izdryk i Iryna Ciłyk prezentowali swoje nowe książki: Iryna Ciłyk zbiór wierszy «Глибина різкості», а Jurij Izdryk – książkę «Summa» napisaną wspólnie z dziennikarką i krytykiem literackim Eugenią Nesterowych.

Na konferencji prasowej poprzedzającej prezentację, prezydent Międzynarodowej Korporacji Literackiej «Meridian Czernowit» Swiatosław Pomerancew poinformował zebranych, że jest to ich druga z czterech części trasy literackiej, która obejmuje 16 miast Zachodniej i Centralnej Ukrainy. Swiatosław Pomerancew wydaje książki wyłącznie swoich przyjaciół i to zajęcie jest dla niego prawdziwym hobby. Prezydent «Meridian Czernowit» opowiedział o tegorocznych festiwalach w Czerniowcach i Odessie, i wręczył każdemu dziennikarzowi (a później także uczestnikom prezentacji) symboliczne bilety na te wydarzenia.

W czasie spotkania dziennikarze dowiedzieli się o pomysły zapoczątkowania Międzynarodowego Festiwalu Poezji Meridian Luchesk. Jego priorytetem będzie stworzenie nowoczesnego kulturowego wizerunku Łucka. Według prezydenta Korporacji, festiwal będzie ważnym narzędziem dla brandingu miasta. Zgodnie ze wstępną koncepcją, przewidziano listę krajów, które zostaną zaproszone na festiwal w Łucku. Czołowe miejsce wśród nich zajmie Polska. Planowany jest udział w festiwalu znanych polskich pisarzy. Charakterystyczną cechą tego poetyckiego wydarzenia będzie dwujęzyczność: teksty ukraińskich pisarzy zabrzmią w wykonaniu autorskim wraz z ich tłumaczeniami w języku polskim, a polskich autorów — w języku ukraińskim. W scenariuszu festiwalu znajdzie się kilkudniowa kulturologiczna wędrówka miastem, do ważnych miejsc historycznych i zabytków, które zachowują pamięć o wpływie innych kultur na wołyńską mozaikę.

Podczas wizyty Swiatosław Pomerancew przekazał Wołyńskiej Państwowej Obwodowej Bibliotece Naukowej imienia Ołeny Pczyłki pięć książek: Oksany Zabuzko, Jurija Prochaški, Jurija Andruchowycza, Serhija Żadana, Jurija Izdryka, których zalicza do «ekstraklasy» Korporacji «Meridian Czernowit».

Podczas prezentacji, która odbyła się w Wołyńskim Obwodowym Teatrze Lalek, poeci czytali swoje wiersze i mówili o inspiracji ich powstania. Książka «Summa» dla Jurija Izdryka to niezwykle projekt literacki, który powstał we współpracy z Jewheniją Nesterowych. To pierwsza książka w twórczym dorobku Izdryka, w której przeczytamy długi wywiad. Projekt «Summa» powstał w oparciu o liczne rozmowy z Jewheniją Nesterowych i jest podsumowaniem wspólnych rozważań – to rozmowa o granicy pomiędzy dokumentalizmem a sztuką w tekście autobiograficznym. Jurij Izdryk mówił, że jest już w

wieku, kiedy chce i może głosić «swoje prawdy», rozmawiać z czytelnikiem. «Summa» – przede wszystkim jest przewodnikiem dla tych, którzy przypadkiem znaleźli się na tej planecie i nie potrafią odnaleźć się w świecie, w którym rządzą: Bóg, miłość, seks i narkotyki. Jest to rodzaj instrukcji wygodnego życia na naszej planecie, «wprowadzenie do teorii wszystkiego». Publikacja zawiera pseudoencyklopedyczne komentarze, specjalne wskazówki dla kosmitów nie wiedzących, co robić i dokąd zmierzać w życiu. Książkę można zacząć i skończyć czytać w dowolnym miejscu.

Jurij Izdryk sprawił wielką przyjemność swoim wielbicielom opowiadając historię powstania niektórych utworów i o własnych przygodach życiowych. «Lenistwo i nicnierobienie — to filozofia mojego życia» – mówił poeta żartobliwie podczas wieczoru. Recytował również ze sceny uwielbiany przez wielu czytelników wiersz «Modlitwa».

Natomiast kijowska pisarka Iryna Ciłyk opowiadała, że mając 33 lata odczuła potrzebę «przywroćenia ostrości», podsumowania pewnego życiowego etapu i odnalezienia siebie w rodzinie i rodzinę w sobie. Z wykształcenia jest reżyserem filmowym, dlatego artystyczne słowo i praktyka reżyserii ciasno przeplatają się w jej twórczości, znajdują wyraz w jej tekstach i w postaciach. Dla łuckich czytelników poezja Iryny Ciłyk stała się prawdziwym odkryciem. Pisarka czytała wiersze o dzieciństwie, rodzinnych pamiątkach i «szkieletach w szafie», o uczuciowym związku z mężem Artemem Czechem, o Ukrainie w stanie «wojny i pokoju».

Według Swiatosława Pomerancewa, autorzy znaleźli się na wspólnej trasie literackiej poprzez grę fonetyczną «lr-jur», «Izdryk-Ciłyk» i żartobliwie nazwał ich trio jako «Niewidomy wieszcz (Izdryk), Jego naśladowczyni i Sługa-przewodnik (Pomerancew)». Ważne jest, że wielu łucczan czekało na tę prezentację, a cała sala wypełniona po brzegi była przygotowana do spotkania z twórcami.

Spotkanie odbyło się w ramach projektu Międzynarodowej Korporacji Literackiej «Meridian Czernowit» «Мережа» (pol. Sieć), dofinansowanego przez Międzynarodową Fundację «Відродження». Partnerem projektu i organizatorem przedsięwzięcia w Łucku było Zjednoczenie Artystyczne «stendaL».

Iryna POLETUCHA
Foto: Iwan Hryha, Władysław Kardasz

Іздрикові правди

Юрій Іздрик та Ірина Цілик 16 травня презентували в Луцьку свої нові книги: Ірина Цілик – поетичну збірку «Глибина різкості», а Юрій Іздрик – прозовий текст «Summa», написаний у співавторстві з журналістом і критиком Євгенієм Нестерович.

На попередній прес-конференції президент міжнародної літературної корпорації «Meridian Czernowit» Святослав Померанцев розповів, що це в них другий із чотирьох так званих сетів у турі, до якого входять 16 міст Західної та Центральної України. Присутнім було цікаво дізнатись, що він займається видавництвом книг виключно своїх друзів і це для нього справжнє хобі. Святослав Померанцев проанонсував цьогорічні фестивалі в Чернівцях та Одесі й вручив кожному журналісту (а пізніше й учаснику презентації) символічні квитки на ці події.

Під час зустрічі з журналістами було озвучено ідею започаткування міжнародного поетичного фестивалю «Meridian Luchesk». Його пріоритетом буде створення сучасного культурного обличчя Луцька. Фестиваль, за словами президента корпорації, стане важливим інструментом для брендингу міста. Згідно з попередньою концепцією, передбачено список країн-учасниць фестивалю у Луцьку, серед яких чільне місце посяде Польща. Заплановано участь відомих польських авторів. Характерною особливістю цього поетичного дійства буде двомовність: тексти українських авторів звучатимуть в авторському виконанні поруч із їх польськомовними перекладами, а польських авторів – українською. Драматургію фестивалю складе кількадедна культурологічна прогулянка містом, тими локаціями й будівлями, що зберігають у собі культурно-історичну цінність, пам'ять про внесок інших національних культур в етніку Волині.

Святослав Померанцев під час візиту передав до Волинської державної обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олени Пчілки п'ять книг: Оксани Забужко, Юрія Прохаська, Юрія Андруховича, Сергія Жадана, Юрія Іздрика. Цих авторів він зараховує до «вищої ліги» корпорації «Meridian Czernowit».

Під час презентації, котра проходила у Волинському обласному театрі ляльок, поети зачитували свої вірші, коментували їх появу. Книга «Summa» для Юрія Іздрика – незвичний літературний проект, створений у співавторстві з Євгенієм Нестерович. Нехудожня книга є першою в творчому репертуарі Іздрика і за своєю суттю презентує довге інтерв'ю. Проект «Summa» визрів із спілкування з Євгенієм Нестерович, а точніше з потреби резюмувати спільні розмови і думки. Це структурована бесіда про межі документального і художнього в автобіографічному тексті. Юрій Іздрик вважає, що вже досяг того віку, коли

хоче й може проповідувати, розмовляти з читачем. «Summa» – це, найперше, довідник для тих, хто випадково опинився на цій планеті й не орієнтується в базових, на думку Іздрика, поняттях: Бог, любов, секс, наркотики тощо. Це своєрідна інструкція для комфортного життя на планеті, «вступ до теорії всього». У виданні є корпус «псевдоенциклопедичних глос», специфічних рецептів для «інопланетян», які не знають, що робити, куди рухатись у житті. Книгу можна почитати й закінчувати читати на будь-якому рядку.

Непублічний Юрій Іздрик втішив своїх шанувальників розповідями про історію написання окремих поезій, власні життєві пригоди. «Лінивість і нічогонероблення – філософія мого життя», – жартома повідомив поет під час вечірньої презентації. Він також зачитав зі сцени улюблений вірш багатьох читачів «Молитва».

Київська письменниця Ірина Цілик у свої 33 роки відчула потребу «навести різкість», підбити підсумки прожитого, знайти себе в сім'ї та сім'ю в собі. За освітою вона кінорежисер, тому художнє слово і практика режисури тісно переплітаються в її творчості, знаходять вияв у формі та образах її текстів. Для луцького читача поезія Ірини Цілик стала справжнім відкриттям. Письменниця зачитала вірші про дитинство, сімейні пам'ятки та «скелети у шафі», трепетні стосунки з чоловіком Артемом Чехом, Україну у стані «війна і мир».

Святослав Померанцева зазначив, що автори опинились у спільному турі через фонетичну гру «lr-jur», «Іздрик-Цілик», і жартома назвав їхнє trio «Сліпим оракулом (Іздрик), його послідовницею та Слугою-поводирем (Померанцев)». Важливо, що дуже багато луцчан чекали на цю презентацію і весь зал був заповнений «підготовленими» читачами.

Зустріч відбулася в рамках проекту міжнародної літературної корпорації «Meridian Czernowit» «Мережа», що фінансується міжнародним фондом «Відродження». Партнером проекту «Мережа» та організатором події у Луцьку виступило мистецьке об'єднання «стендаль».

Ірина ПОЛЕТУХА
Фото: Іван Грига, Владислав Кардаш

Informacje Lubelskie

■ Wznowiono nabór kandydatów do służby w Nadbużańskim Oddziale Straży Granicznej. Planuje się przyjąć 65 nowych funkcjonariuszy. Młodzi traktują tę służbę jako szczególnie atrakcyjną. W ubiegłym roku o przyjęcie do Oddziału ubiegało się 1,5 tys. kandydatów, a przyjęto 110. Służbę może pełnić wyłącznie osoba posiadająca obywatelstwo polskie, nie karana oraz mająca zdolność fizyczną i psychiczną do służby w formacjach uzbrojonych.

■ W maju w Lubelskiem obchodziliśmy «Tydzień Bibliotek». Jak się okazuje działalność bibliotek publicznych po krótkim okresie «telewizyjnego szaleństwa» i pewnego zastoju w czytelnictwie oraz odwiedzaniu bibliotek, teraz wszystko wraca do normy. W największej w Lubelskiem Wojewódzkiej Bibliotece imienia Hieronima Łopacińskiego w Lublinie odbył się uroczysty koncert orkiestry wojskowej, były także okazjonalne spotkania autorskie. Dużo atrakcji dla studentów i licznych czytelników książek przygotowała Biblioteka Główna Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Była cieszącą się zainteresowaniem gra «Od A do Z», w której studenci mogli się wykazać wiedzą uzyskaną po przeczytaniu książek. W bibliotece przy ulicy Żelazowej Woli odbyła się udana impreza «Seniorzy czytają Sienkiewicza».

■ Nowe atrakcje sezonu 2016 r., przygotował Ogród Zoologiczny imienia Stefana Milera w Zamościu. Z Węgier przyjechał hipopotam karłowaty Tokaj. Ma zaledwie kilka miesięcy, a już waży ponad 100 kg. W zamojskim ogrodzie jest także samica hipopotama karłowatego Fupl. Nowością są liczne świnki morskie, króliki wielu ras, żółwie stepowe, egzotyczne kury, lamy i kozy karłowate. W tym roku zamojski zoo odwiedziło 15 tys. osób, czyli o tysiąc więcej, aniżeli w analogicznym okresie ubiegłego roku.

■ Ruszyła wiślana flota turystyczna w rejonie Kazimierza Dolnego i Janowca. Na Wisłę wypłynęły trzy statki oraz jeden piracki, są małe gondole. Dodatkowo, turystów z Kazimierza Dolnego zabiera na drugą stronę Wisły, do Janowca, prom. Przeprawa jest czynna codziennie od godz. 8 do 20, a w weekendy do 21.

■ Dużą frekwencją cieszył się w Lublinie Wojewódzki Konkurs Piosenki Hiszpańskiej. Pierwszą nagrodę «wyśpiewało» gimnazjum nr 19 imienia Józefa Czechowicza w Lublinie. Indywidualnie w kategorii liceów zwyciężyła Gabriela Wierchoś z Miejskiego Domu Kultury w Świdniku. W grupie «Gimnazja» najlepszą była Weronika Flis z Zespołu Szkół w Soli, a wśród szkół podstawowych – Olimpia Goch z Zespołu Szkół Podstawowych nr 12 w Lublinie.

■ W Lublinie zakończyły się wybory rektorów uniwersytetów. Mimo wielu kandydatów głównie wybrano dotychczasowych. Na kolejną kadencję wybrano rektorów UMCS-u, Uniwersytetu Medycznego, Politechniki Lubelskiej. Jako ostatni wybrany został rektorem Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego ksiądz, profesor Antoni Dębiński. Zmiana nastąpiła na Uniwersytecie Przyrodniczym, gdyż dotychczasowy rektor profesor Marian Wesołowski piastował tę funkcję przez dwie poprzednie kadencje i nie mógł już kandydować. Rektorem wybrano profesora doktora Zdzisława Litwińczuka.

■ Włoska spółka Finmeccanica, do której należy PZL-Świdnik, ma nową nazwę – Leonardo. Zmiana nazwy to kolejny etap przekształceń w firmie. Poprzednie przeprowadzono pod koniec 2015 r. W wyniku zmian organizacyjnych AugustaWestland, do której należy świdnicki zakład, została przekształcona w oddział śmigłowcowy grupy Finmeccanica. Aktualnie PZL-Świdnik wchodzi w skład Leonardo's Helicopter Division.

■ W Polsce każdy kto ukończył 75-ty rok życia będzie miał prawo otrzymywać bezpłatnie leki, niestety nie wszystkie, ale wiele, ze specjalnej listy leków refundowanych, ustalonej przez ministra zdrowia. Lista zostanie ogłoszona w drugiej połowie roku. Zapowiada się, że dominować będą leki używane przez ludzi starszych, głównie kardiologiczne, przeciw chorobie Alzheimera czy Parkinsona. Recepty będą wypisywać lekarze rodzinni. Przewiduje się, że budżet zostanie obciążony na ten cel w tym roku sumą 125 mln złotych, a w przyszłym – kwotą 564 mln złotych.

■ W lubelskim Parku Pamięci przy ulicy Stefczyka każdego dnia odbywa się kremacja psów, kotów, świnek morskich i innych zwierząt domowych. Przyjeżdżają tu ze swymi nieżyjącymi zwierzątkami mieszkańcy nie tylko Lublina i Lubelszczyzny, ale także Śląska i Zagłębia, Wielkopolski i z innych stron kraju. Lublin ma zwierzęce krematorium, a nie ma cmentarza dla zwierząt domowych, i toteż ze swymi nieżyjącymi zwierzątkami domowymi ich właściciele jeżdżą do Nowego Konika koło Warszawy, aby tam zrobić mogiłę dla swego ulubieńca. Starania o taki cmentarz w Lublinie trwają. Warto dodać, że w Dniu Świętego Franciszka, 4 października, jest obchodzony Dzień Pamięci o Zmarłych Zwierzętach.

■ Od roku obowiązuje w Polsce przepis dla kierowców, by przestrzegali obowiązków jazdy w terenie zabudowanym z szybkością nie przekraczającą 50 km na godzinę. Za przekroczenie tej szybkości grozi kara zabrania prawa jazdy na 3 miesiące i niezależnie od tego zapłacenie grzywny. W Lubelskiem policja zabiera przeciętnie każdego tygodnia od 30 do 40 praw jazdy, natomiast od 18 maja 2015 r., gdy weszły w życie nowe przepisy drogowe, ten dokument straciło na okres trzech miesięcy 2100 kierowców. Jeśli ktoś nie zastosuje się do pozbawienia prawa jazdy, traci go bezpowrotnie i musi ponownie zdawać egzamin, a to łączy się z dużymi kosztami i stratą cennego czasu.

■ Jeszcze w tym roku w dzielnicy Lublina Felin ruszy Fabryka Obuwia. Będzie to nowopowstała filia firmy «Protektor». Zatrudni 30 osób, a po krótkim rozwoju, dalszych 20.

■ Działacze Lubelskiej Akcji Lokatorskiej zorganizowali demonstrację «W tych liczbach jest człowiek – Lublin przeciwko eksmisjom». Organizatorzy podkreślają, że eksmisje z mieszkań należących do zasobów komunalnych dotyczą osób, które mają bardzo dramatyczną sytuację finansową.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Відновлено набір кандидатів до Надбужанського відділу Прикордонної служби. Там планують прийняти 65 нових службовців. У такій службі особливо зацікавлена молодь. У минулому році резюме до цього відділу подали 1,5 тис. кандидатів, а прийнято було 110 осіб. Службу може нести лише особа польського громадянства, яка не була засуджена і має фізичні та психічні показники, які дозволяють працювати в збройних формуваннях.

■ У травні на Люблінщині відзначали «Тиждень бібліотек». Як виявилось, діяльність публічних читалень після короткого періоду «телевізійного шаленства» і певного застою в читанні та відвідуванні бібліотек знову повертається до норми. У найбільшій у Люблінському воєводстві бібліотеці імені Ієроніма Лопацинського в Любліні відбувся урочистий концерт військового оркестру, проведено також зустрічі з авторами. Багато розваг для студентів, численних читачів підготувала Головна бібліотека Університету Марії Кюрі-Скłodowskiej. Так, гра «Від А до Я» надзвичайно зацікавила відвідувачів, а студенти мали нагоду продемонструвати свої знання, отримані після прочитання книг. У бібліотеці на вулиці Желязової Волі відбулося свято «Пенсіонери читають Сенкевича».

■ Зоопарк імені Стефана Мілера в Замості підготував нові розваги на сезон 2016 р. Нещодавно там з'явився карликовий бегемот Токай з Угорщини. Йому виповнилося всього лише кілька місяців, проте його вага вже сягає понад 100 кг. У замойському парку також проживає самиця карликового бегемота Фупі. Серед новинок – численні морські свинки, кролики багатьох видів, степові черепахи, екзотичні кури, лами та карликові кози. У цьому році зоопарк Замостя відвідали 15 тис. осіб, тобто на тисячу більше, ніж за аналогічний період минулого року.

■ Розпочав роботу туристичний флот на Віслі в районі Казімежа Дольного та Яновця. На Віслу спустилися три звичайні кораблі, один піратський і малі гондоли. Додатково туристів із Казімежа Дольного на другий бік Вісли, до Яновця, доправляє пором. Переправа діє щоденно з 8 до 20 год., а у вихідні – до 21 год.

■ Великим зацікавленням у Любліні відзначався Воєводський конкурс іспанської пісні, в якому першу нагороду отримала гімназія № 19 імені Юзефа Чеховича в Любліні. В індивідуальному конкурсі в категорії ліцеїв перемогла Габрієля Вешхось із Міського будинку культури у Свіднику. Серед учнів гімназій найкращою стала Вероніка Фліс із Об'єднання шкіл у Солі, а серед початкових шкіл – Олімпія Гох із Об'єднання початкових шкіл № 12 у Любліні.

■ У люблінських університетах завершилися вибори ректорів. Попри велику кількість кандидатів, переважно переобрали минулих керівників. На черговий термін призначили ректорів Університету Марії Кюрі-Скłodowskiej, Медичного університету, Люблінської політехніки. Останнім обрали ректора Люблінського католицького університету – професора, отця Антонія Дембінського. Зміна відбулася в Природничому університеті, оскільки попередній ректор, професор Маріан Веселовський виконував цю функцію впродовж двох останніх каденцій і вже не міг брати участь у виборах. Ректором став професор, доктор Здіслав Літвінчук.

■ Італійська фірма «Finmeccanica», до якої належить «PZL-Свіднік», отримала нову назву – «Leonardo». Зміна назви – це черговий етап реформ на підприємстві. Попередні проводили наприкінці 2015 р. У результаті організаційних змін «AugustaWestland», до якої належить свідницький завод, переформували у вертолітний відділ групи «Finmeccanica». Зараз «PZL-Свіднік» входить до складу «Leonardo's Helicopter Division».

■ У Польщі особи віком від 75 років безкоштовно отримуватимуть ліки, внесені до спеціального списку препаратів, визначеного міністром охорони здоров'я. Список оголосять у другій половині року. Передбачається, що до нього включать ліки, які зазвичай приймають старші люди: кардіологічні, проти хвороб Альцгеймера та Паркінсона. Рецепти виписуватимуть сімейні лікарі. Заплановано, що з бюджету для цієї мети у 2016 р. виділять 125 млн злотих, а в наступному – 564 млн злотих.

■ У Парку пам'яті на вулиці Стефчика в Любліні щодня відбувається кремация собак, котів, морських свинок та інших домашніх тварин. Туди приїжджають зі своїми померлими улюбленицями не лише жителі міста та воєводства, але також Сілезії, Заглемб'я, Великопольщі та інших регіонів країни. У Любліні є крематорій для домашніх тварин, однак немає для них кладовища. Тому, аби поховати своїх померлих домашніх улюбленців, власники вирушають до Нового Коніка, що біля Варшави. У Любліні планують створити кладовище для тварин. Варто додати, що День пам'яті померлих тварин відзначають 4 жовтня, в День Святого Франциска.

■ Уже рік у Польщі водії повинні дотримуватися під час руху на території населеного пункту швидкості, яка не перевищує 50 км/год. За перевищення цієї швидкості водія можуть на 3 місяці позбавити водійського посвідчення і, незалежно від цього, оштрафувати. На Люблінщині поліція в середньому щотижня відбирає від 30 до 40 водійських посвідчень, а з 18 травня 2015 р., коли увійшли в дію нові правила дорожнього руху, цей документ вже вилучали на три місяці у 2100 водіїв. За повторне порушення правил дорожнього руху водія позбавляють права керувати транспортним засобом, і він повинен заново складати іспити.

■ Уже в цьому році в люблінському мікрорайоні Фелін відкриють взуттєву фабрику – новий філіал фірми «Protektor». Спочатку там працюватимуть 30 осіб, але через деякий час візьмуть на роботу ще 20.

■ Діячі «Люблінської акції комунальних квартир» організували демонстрацію під гаслом: «За цими цифрами стоїть людина. Люблін проти примусових виселень». Організатори підкреслюють: примусові виселення з квартир, що перебувають у комунальній власності, стосуються осіб, які мають дуже складну фінансову ситуацію.

Адам ТОМАНЕК

Polski

trotyl

bezkonkurencyjny w NATO

Bydgoski Nitro-Chem zawojował Europę, Afrykę i Amerykę. Teraz sprzedaje technologię TNT w Indochinach.

Fabryka zatrudniająca 320 specjalistów, zdolna dostarczyć na rynek 10 tys. ton trotylu rocznie, jest dziś w krajach atlantyckiej koalicji największym producentem TNT (trinitrotoluenu) i eksportowym prymusem w zbrojeniówce. 85 proc. przychodów czerpie z zagranicy. Zeszły rok był pod tym względem wyjątkowy: obroty spółki przekroczyły 150 mln złotych.

Znawcy rynku materiałów wybuchowych przyznają, że oprócz nadzwyczajnych właściwości polskiego TNT, to niedoceniane w zbrojeniówce zamówienia offsetowe z USA i certyfikaty dostawcy US Army pozwoliły bydgoskiemu producentowi zbudować międzynarodową markę.

Rzeczpospolita

Polski

trotyl

bezkonkurencyjny w NATO

Бидгоський «Nitro-Chem» завоював Європу, Африку та Америку. Нині підприємство продає технології ТНТ в Індокитаї.

Фабрика, на якій працюють 320 фахівців і яка здатна постачати на ринок 10 тис. т тротилу в рік, – найбільший виробник ТНТ (тринітротолуолу) й експортний лідер у збройній галузі серед подібних підприємств у країнах атлантичної коаліції. 85 % прибутків «Nitro-Chem» отримує з-за кордону. Результати минулого року були винятковими: обороти підприємства перевищили 150 млн злотих.

Знавці ринку вибухових матеріалів зізнаються, що, окрім особливих властивостей польського ТНТ, саме недооцінений у збройній промисловості США вид замовлень на ринку, куди скеровують продукт, а також сертифікати армії США на його доставку, дозволили бидгоському виробникові вийти на міжнародний рівень.

Rzeczpospolita

Sojusz Północnoatlantycki się rozszerza

Czarnogóra jest już na ostatniej prostej do NATO. Premier tego kraju Milo Djukanović podpisał w Brukseli traktat akcesyjny do Sojuszu Północnoatlantyckiego. To ostatni krok władz tego kraju przed formalnym przystąpieniem do Paktu.

Aby Czarnogóra stała się członkiem Sojuszu, potrzebna będzie jeszcze formalna zgoda obecnych krajów członkowskich. – Po ceremonii Czarnogóra będzie uczestniczyła w spotkaniach NATO jako obserwator lub kraj zaproszony. Kiedy wszyscy członkowie ratyfikują protokół, Czarnogóra stanie się 29 członkiem Sojuszu. Będzie to jasny sygnał, że NATO wciąż pomaga budować stabilność i bezpieczeństwo na Bałkanach Zachodnich – zapowiada sekretarz generalny NATO Jens Stoltenberg.

Dyplomaci spodziewają się, że na ratyfikację dokumentu przez wszystkie kraje członkowskie potrzeba będzie jeszcze kilku miesięcy. Jeśli wszystko zakończy się powodzeniem, będzie to pierwsze rozszerzenie NATO od 2009 roku, kiedy to do Sojuszu przyjęto Albanię i Chorwację.

Gazeta Wyborcza

Północnoatlantycki

альянс

розширюється

Чорногорія вже вийшла на фінішну пряму на шляху до НАТО. Прем'єр-міністр цієї країни Міло Джукановіч підписав у Брюсселі договір про вступ до Північноатлантичного альянсу. Це останній крок цієї країни перед приєднанням до пакту.

Для того, щоб Чорногорія стала членом Альянсу, необхідна ще формальна згода нинішніх країн-членів. «Після церемонії Чорногорія братиме участь у зустрічах НАТО як спостерігач або запрошена країна. Коли всі члени ратифікують протокол, Чорногорія стане 29-м членом Альянсу. Це буде чітким сигналом про те, що НАТО надалі допомагатиме будувати стабільність та забезпечувати безпеку в Західних Балканах», – зазначив Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг.

Дипломати повідомляють, що на ратифікацію документа всіма країнами-членами потрібно буде ще кілька місяців. Якщо все завершиться успішно, то НАТО уперше з 2009 р. розшириться. Тоді Альянс включив до свого складу Албанію та Хорватію.

Gazeta Wyborcza

Zakaz zgromadzeń w czasie szczytu NATO

W związku ze szczytem NATO w Warszawie od 7 do 10 lipca będzie obowiązywał zakaz spontanicznych zgromadzeń, BOR zyska prawo do rejestrowania obrazu i dźwięku, a pracujący przy szczycie Sojuszu żołnierze i funkcjonariusze otrzymają ekwiwalent za nadgodziny.

W Sejmie projekt nowelizacji specjalnej ustawy związanej z przygotowaniem do szczytu przedstawił w pierwszym czytaniu wiceminister MON Bartłomiej Grabski. Projekt trafi teraz do sejmowej komisji obrony narodowej. Rządowy projekt nowelizacji ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z Organizacją Szczytu Traktatu Północnoatlantyckiego w Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie w 2016 r. został opracowany w związku z rosnącym zagrożeniem terrorystycznym na świecie. Podczas

2016

NATOSCOPE

szczytu NATO 8 i 9 lipca oraz bezpośrednio przed i po jego zakończeniu konieczne jest wzmocnienie bezpieczeństwa – uzasadniał Grabski.

Polska Agencja Prasowa

Заборона зібрань під час саміту НАТО

У зв'язку із самітом НАТО у Варшаві з 7 до 10 липня діятиме заборона спонтанних зібрань, Бюро охорони уряду отримає право здійснювати аудіо- та відеозаписи, а солдатам та правоохоронцям, котрі забезпечуватимуть безпеку саміту, виплатять компенсації за понаднормові години праці.

Заступник міністра національної оборони Бартоломей Грабський представив у Сеймі проект змін до спеціального закону, пов'язаного з підготовкою до саміту. Він пройшов перше читання та невдовзі потрапить до комісії Сейму у справах національної оборони. Урядовий проект змін до закону про особливі рішення, пов'язані з організацією саміту Північноатлантичного альянсу в Республіці Польща у Варшаві у 2016 р., опрацювали через зростання терористичної загрози у світі. «Під час саміту НАТО, 8 і 9 липня, та безпосередньо перед ним і після його завершення зміцнення безпеки обов'язкове», – пояснив Грабський.

Polska Agencja Prasowa

Anakonda – wkrótce największe ćwiczenia wojska w Polsce

Ćwiczenie Anakonda-16 będzie miało charakter defensywny, ma sprawdzić reakcję na współczesne zagrożenia, także hybrydowe – powiedział w Warszawie wiceminister obrony Bartłomiej Grabski. Manewry rozegrają się na wszystkich polskich poligonach, a także poza nimi.

Największe ćwiczenie na terenie Polski po 1989 r. ma sprawdzić zdolność do współdziałania także na najniższych szczeblach dowodzenia.

www.rp.pl

Незабаром відбудуться найбільші військові навчання в Польщі

«Навчання «Анаконда-16», що матимуть оборонний характер, повинні перевірити реакцію на сучасні загрози, зокрема гібридні», – розповів у Варшаві заступник міністра оборони Бартоломей Грабський. Маневри пройдуть на всіх польських полігонах, а також за їхніми межами.

Найбільші навчання на території Польщі після 1989 р. повинні перевірити здатність до спільної діяльності, зокрема на найнижчих щаблях керівництва.

www.rp.pl

Takiej ilości wojska nie było w szczecińskim porcie

Takiej ilości wojska nie było w szczecińskim porcie, prawdopodobnie od końca II wojny światowej. Po nabrzeżach kręci się wielu Amerykanów w mundurach, którzy od kilku dni przerzucają przez port swój sprzęt, który weźmie udział w wielkich natowskich ćwiczeniach «Anakonda».

Rozpoczęły się natomiast ćwiczenia «Brilliant Jump 2016» czyli test przerzucenia do Polski tzw. «szpicy».

– Podstawowe cele tych ćwiczeń to sprawdzenie, czy jako NATO jesteśmy w stanie sprawnie przerzucić siły bardzo szybkiego reagowania oraz sprawdzenie tego, czy jako Polska jesteśmy w stanie przenieść te siły w rejon operacji i tam zapewnić im odpowiednie warunki – tłumaczy major Zbigniew Garbacz ze szczecińskiego korpusu NATO.

W ten sposób sojusz chce wypróbować plan szybkiego reagowania na wypadek konieczności udzielenia pomocy Polsce i krajom bałtyckim. To również sprawdzian przed warszawskim szczytem NATO.

Gazeta.pl

Такої кількості війська щецинський порт ще не бачив

Такої кількості війська в щецинському порту не було, ймовірно, з часів Другої світової війни. Узбережжя всіяне американськими військовими, котрі вже кілька днів переправляють через порт своє обладнання для участі в масштабних натовських навчаннях «Анаконда».

Натомість розпочалися навчання «Brilliant Jump – 2016», під час яких військові тренуються перекидати до Польщі інтеграційні підрозділи НАТО.

«Головна мета цих навчань полягає в перевірці того, чи НАТО в змозі вправно перекинути сили швидкого реагування та чи Польща зможе передислокувати ці сили в район операції і там забезпечити їм відповідні умови», – пояснив майор Збігнев Гарбач зі щецинського корпусу НАТО.

Таким чином Альянс хоче випробувати план швидкого реагування на випадок, якщо виникне потреба надати допомогу Польщі та Прибалтійським країнам. Ці навчання – також перевірка перед варшавським самітом НАТО.

Gazeta.pl

Atak na państwa bałtyckie całkiem możliwy

Atak Rosji na Litwę, Łotwę lub Estonię jest realną możliwością. Zachód musi wzmocnić ich obronę teraz, by zapobiec potencjalnej wojnie atomowej – twierdzi emerytowany generał sir Richard Schirreff, były zastępca dowódcy sił NATO w Europie. Gen. Schirreff był zastępcą dowódcy sił Sojuszu Północnoatlantyckiego w Europie w latach 2011–2014, jest także autorem książki «2017. Wojna z Rosją». Jak jednak stwierdził w rozmowie z BBC, jego zdaniem zdarzenia opisane w książce są «całkowicie realne».

– Faktem, który może zmrozić, jest to, że broń atomowa to podstawa rosyjskiego myślenia i możliwości obronnych, więc wojna (z Rosją) byłaby atomowa – stwierdził. Zdaniem generała Schirreffa Rosjan mogłoby przekonać do operacji zbrojnej w państwach bałtyckich poczucie, że NATO jest słabe. Wówczas, tak samo jak miało to miejsce przy okazji aneksji Krymu, Władimir Putin przedstawiłby ją jako akt obrony, wymuszony koniecznością obrony dużych, rosyjskojęzycznych mniejszości. – Musimy oceniać prezydenta Putina w oparciu o jego czyny, a nie słowa. Zaatakował Gruzję, Krym, Ukrainę – powiedział Schirreff. Jego zdaniem «w okresie napięcia [pomiędzy NATO i Rosją – red.] atak na kraje bałtyckie jest całkowicie możliwy».

TVN24

Напад на прибалтійські держави цілком можливий

Напад Росії на Литву, Латвію чи Естонію – це реальний варіант розвитку подій. «Захід повинен зміцнити оборону цих країн зараз, щоб запобігти потенційній атомній війні», – сказав генерал Ричард Шіррефф, заступник керівника сил Північноатлантичного альянсу у Європі у 2011–2014 рр., автор книги «2017. Війна з Росією». У розмові з BBC генерал заявив, що обставини, описані в книзі, «абсолютно реальні».

«Факт, який може нас налякати, полягає в тому, що атомна зброя – основа мислення та оборонних можливостей Росії, тож війна (з Російською Федерацією) була б атомною», – зазначив він. На думку генерала Шірреффа, росіян могло б підштовхнути розпочати збройну операцію в Прибалтійських державах відчуття слабкості НАТО. Тоді, так само, як і під час анексії Криму, Володимир Путін представив би цю операцію оборонним актом, вимушеною необхідністю захисту численної російськомовної меншини. «Ми повинні оцінювати Путіна, зважаючи на його дії, а не на слова. Він напав на Грузію, Крим, Україну», – сказав Шіррефф. Генерал вважає, що «з огляду на напругу (між НАТО та Росією) атака на Прибалтійські держави цілком можлива».

TVN24

Lider białoruskiej opozycji: Rosja zaktywizowała się przed szczytem NATO w Warszawie

Przy obecnym reżimie Białoruś będzie coraz silniej wciągana przez Rosję w konfrontację z NATO – mówi portalowi PolskieRadio.pl były kandydat opozycji na prezydenta Białorusi, Andrej Sannikau. Polityk mówi o tym, że suwerenność Białorusi jest zagrożona i apeluje do Zachodu o większe wsparcie dla białoruskiego społeczeństwa demokratycznego, również dla dobra Europy.

Andrej Sannnikau to były wiceminister spraw zagranicznych Białorusi, były więzień polityczny, obecnie działający na emigracji lider kampanii społecznej Europejska Białoruś.

Białoruski opozycjonista, pytany przez portal PolskieRadio.pl o doniesienia o możliwości utworzenia nowej bazy wojskowej Rosji na Białorusi ocenił, że Aleksander Łukaszenka obecnie nie ogłosi takiej decyzji, bo stara się o kredyty na Zachodzie, a te z racji bardzo złej sytuacji ekonomicznej są mu niezbędne.

Informacyjna Agencja Radiowa

Лідер білоруської опозиції: «Росія активізувалася перед самітом НАТО у Варшаві»

«За теперішніх реалій Росія все більше втягуватиме Білорусь у конфронтацію з НАТО», – сказав для portalu «PolskieRadio.pl» колишній кандидат від опозиції на посаду президента Білорусі Андрій Санніков. Політик розповів про те, що суверенність Білорусі перебуває під загрозою та звернувся до Заходу з проханням надати більшу підтримку білоруському демократичному суспільству, що піде на користь і самій Європі.

Андрій Санніков – колишній заступник міністра закордонних справ Білорусі, колишній політичний в'язень, нині перебуває в еміграції, лідер суспільної кампанії «Європейська Білорусь».

Білоруський опозиціонер на запитання portalu «PolskieRadio.pl» про можливість створення нової військової бази Росії в Білорусі зазначив, що Олександр Лукашенко поки що не озвучує такого рішення, бо намагається отримати кредити від Заходу, які через складну економічну ситуацію в країні йому необхідні.

Informacyjna Agencja Radiowa

PRACA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Бухгалтер	1 800	Проведення нарахування заробітної плати, подання статистичних звітів, знання програми "1С Бухгалтерія" (Володимир-Волинський)
Бухгалтер	1 600	Ведення нарахування та перерахування платежів (Володимир-Волинський)
Бухгалтер	1 450	Знання бухгалтерії 1С, постанов, нормативних та інших керівних матеріалів з організації бухгалтерського обліку і складання звітності (Володимир-Волинський)
Вантажник	2 000	Навантажувально-розвантажувальні роботи до 50 кг. Відповідальне ставлення до роботи (Володимир-Волинський)
Викладач професійного навчально-виховного закладу	3 000	Проведення навчання студентів у відповідності з вимогами державних освітніх стандартів. Дотримання навчальної та трудової дисципліни, контроль режиму відвідування занять (Володимир-Волинський)
Водій автотранспортних засобів	3 222	Автомобіль марки "КРАЗ", забезпечувати належний технічний стан автотранспортного засобу, справність обладнання відповідно до вимог стандартів, що стосується безпеки дорожнього руху (Володимир-Волинський)
Водій автотранспортних засобів	1 450	Виявляти та усувати несправності в результаті поломки на дорозі; брати участь у ремонті вантажного автомобіля в стаціонарних умовах, перевезення вантажу в Україні (Володимир-Волинський)
Водій автотранспортних засобів	2 800	Вантажний автомобіль. Вміння працювати на маніпуляторі. Стаж не менше 5 років. Наявність прав категорії "Е" (Володимир-Волинський)
Водій автотранспортних засобів	3 000	Доставка хлібобулочних виробів по місту, керувати легковими, вантажними автомобілями всіх типів і марок, перевіряти технічний стан, здійснювати заправку автомобіля паливом, мастильними матеріалами (Володимир-Волинський)
Водій навантажувача	4 350	Проведення навантажувальних робіт (Володимир-Волинський)
Дорожній робітник	2 101	Дорожньо-ремонтний пункт с. Заріччя, виконувати найпростіші роботи під час будівництва, утримання та ремонту автомобільних доріг: встановлення дорожніх знаків, ямковий ремонт доріг, нанесення ліній пішоходного переходу (Володимир-Волинський)
Дорожній робітник	2 336	Обкошування зеленої зони вулиць, парків, скверів із застосуванням бензотримерів, газонокосілок. Виконання підсобних робіт у весняно-осінній період, косіння газонів (Володимир-Волинський)
Дорожній робітник	2 077	Виконання робіт під час ремонту, встановлення дорожніх знаків, виконання робіт із застосуванням фарби, влаштування основи під кладення асфальту, виконання ямкового ремонту доріг (Володимир-Волинський)
Касир (на підприємстві, в установі, організації)	1 832	Виконувати операції з прийому обліку, зберігання коштів і цінних паперів, здійснювати виплату заробітної плати, премій, оплату втрат на відрядження, вести касову книгу, складати касову книгу (Володимир-Волинський)
Контролер на контрольно-пропускному пункті	1 600	Відеонагляд, контроль доступу на територію підприємства (Володимир-Волинський)
Кухар	2 000	Готувати страви масового попиту із застосуванням різних способів теплової кулінарної обробки. Працювати в кафе "Затишок", працювати тиждень з 9.00 до 23.00, тиждень - вихідний (Володимир-Волинський)
Кухар	2 500	Знання рецептури та технології пиготування гарячих та холодних страв, працювати у кафе "Підкова" (Володимир-Волинський)
Кухонний робітник	2 500	Кафе "Лакомка", доставляти напівфабрикати та сировину на кухню, допомагати кухарю в приготуванні і оформленні страв (довіз до місця проживання) (Володимир-Волинський)
Лікар ветеринарної медицини	4 000	Проведення лікувально-профілактичної роботи в період вирощування курчат бройлера (Володимир-Волинський)

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Манікюрник	2 000	Стрічковий графік роботи з 9.00 до 19.00, надання манікюрних, педикюрних послуг з використанням сучасних технологій (нарощування нігтів, накладні нігті, художній розпис, декоративне оформлення нігтів пальців рук) (Володимир-Волинський)
Механік	1 500	Випуск автобусів на лінію та впуск з лінії, обстеження автобусів на несправність (Володимир-Волинський)
Мийник посуду	1 500	Миття посуду, робота по змінах : тиждень працювати з 9.00 до 23.00, тиждень вихідний (Володимир-Волинський)
Мийник посуду	2 500	Бар "Кн. Ольга". Графік роботи: з 11.00 до 02.00 (тиждень через тиждень). Після зміни проводиться розвезення працівників до місця проживання (Володимир-Волинський)
Офісний службовець (реєстрація та облік)	2 000	Продаж деревообробних інструментів, прийом замовлень по телефону, облік товарів на складі, розвантажувально-навантажувальні роботи до 50 кг (Володимир-Волинський)
Охоронник	1 600	Охорона майна та будівель (Володимир-Волинський)
Пекар	3 000	Знання технологічного процесу випікання хліба за зміну, укладання тістових заготовок на листи, форми, садити тістові заготовки у печі, сушити сухарі у сушильних камерах (Володимир-Волинський)
Підсобний робітник	1 700	Навантажув, розвантажув, переміщує вручну або на візках (вагонетках) та штабелює вантажі, навантажувально-розвантажувальні роботи до 50 кг (Володимир-Волинський)
Покоївка	1 800	Прибирання номерів, холу, прання білизни (Володимир-Волинський)
Продавець непродовольчих товарів	2 000	Магазин "Заграва", відділ парфюмерії (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	1 500	Працювати в кафетерії на території лікарні, реалізація фасованої продукції та хлібобулочних виробів, розвантажувально-навантажувальні роботи до 25 кг, графік роботи: 1 день з 10.00 до 19.00, 2 день: з 8.30 до 15.00. Вихідні по графіку (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	2 000	Працювати в магазині "Монарх". Готувати товари до продажу: перевіряти цілісність пакування; перебирати, нарізувати, фасувати товари; забезпечувати наявність відповідно оформлених цінників; працювати позмінно, 4 днів працювати, 4 дні вихідні, працювати з 8.00 до 21.00 год (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	2 500	Магазин "Заграва", режим роботи: з 8.00 до 21.00 (через 3 дні); знати асортимент, класифікацію, терміни зберігання товарів певної групи; правила продажу продовольчих товарів (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	2 500	Магазин "Околиця", працювати по 3 дні з 9.00 до 21.00, готувати товари до продажу: перевіряти цілісність пакування; перебирати, протирати, товари; забезпечувати наявність відповідно оформлених цінників (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	1 700	Магазин "Експрес" (вул.Ковельська, 44), зважувати та упакувати товари, дотримуватись строків зберігання товарів. Звертатись за адресою вул. Ковельська, 209/4 (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	1 800	Знання асортименту товарів, правил зберігання товарів і терміні їх реалізації; Режим роботи: з 8.00 до 20.00 (тиждень працювати, тиждень вихідний) (Володимир-Волинський)
Продавець продовольчих товарів	1 450	Торгівля рибобо та ракоподібними. Графік роботи: з 8.00 до 22.00, 2 дні робочих, 2 дні вихідних, знання касового апарату (Володимир-Волинський)
Продавець-консультант	1 550	Працювати в магазині "Пан-Буд" в відділі сантехніки. Відповідальність, толерантність. Вміти укомплектовувати гідробокси та інші товари відділу (Володимир-Волинський)
Птахівник	3 780	Вирощування молодняка птахів, догляд за птицею (Володимир-Волинський)

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Слюсар з ремонту автомобілів	1 450	Слюсар-електрик з ремонту автомобілів; проводити ремонт електропроводки автобуса (Володимир-Волинський)
Соціальний робітник	1 856	Проводити комплекс робіт щодо догляду за пенсіонерами, самотніми громадянами (доставка їжі, продуктів харчування, медикаментів, прибирання приміщення) (Володимир-Волинський)
Тракторист	2 000	Виробництво бруківки. Навантажувально-розвантажувальні роботи на погрузниках (Володимир-Волинський)
Фельдшер ветеринарної медицини	3 000	Профілактика захворювань птиці (Володимир-Волинський)
Формувальник тіста	1 500	Формувати штучні, дрібно штучні булочні сорти виробів, поділяти на куски, зважувати, обробляти їх, надавати кускам тіста встановлену форму (Володимир-Волинський)
Швачка	3 326	Пошиття легкого жіночого одягу згідно заданих лекал, дотримання правил техніки безпеки на виробництві (Володимир-Волинський)
Бухгалтер	2282	Синтетичний та аналітичний облік рахунків, проведення звірок, інвентуризації, ведення розрахунків з поставальниками та покупцями (Ковель)
Вантажник	1800	Проводити завантаження і розвантаження машин продовольчими товарами "Королівський смак" (борошно, крупи, олію тощо). Дотримання правил техніки безпеки (Ковель)
Вантажник	1461	Забезпечувати навантаження сміття на трактор по вулицях міста (Ковель)
Вантажник	1500	Здійснювати завантаження та розвантаження товару (миючих засобів) згідно накладних квитанцій (Ковель)
Вантажник	2500	Виконувати вантажні роботи (Ковель)
Вантажник	1800	Завантажувати та розвантажувати деревообробні вироби згідно заявок від замовників. Дотримання правил безпеки (Ковель)
Волочильник	2400	Виконувати волочіння та калібрувати на волочильних станах пруткових матеріал зі сталі всіх профілів та марок (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	2000	Водій вантажного авто з причепом в міжнародному сполученні (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	1700	Здійснювати керування автомобіля газон (доставка продовольчої групи товарів), їх супровід при перевезенні в межах Волинської області (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	7100	Знання будови автотранспортних засобів. Проведення ремонту та експлуатації автомобільної техніки (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	1959	Керувати транспортним засобом. Для осіб з інвалідністю 3-ї групи загальної захворювання (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	1660	Працювати водієм легкового автомобіля, здійснювати перевезення господарсько-обслуговуючого персоналу ЦРЛ (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	1600	Перевезення пасажирів на міських та приміських маршрутках. Утримання салону у належному стані. Дотримання правил дорожнього руху (Ковель)
Водій автотранспортних засобів	2342	Перевезення вантажу, будівельних матеріалів по району та області. Своєчасне усунення експлуатаційних несправностей із розбиранням транспортних механізмів. Дотримання правил безпеки (Ковель)
Водій всюдихода	2500	Керує колісним, гусеничним всюдиходом. Перевіряє технічний стан перед виїздом транспортного засобу на лінію (Ковель)
Водій навантажувача	2977	Здійснювати навантаження (ПК-6) вантажів на всіх видах транспорту. Переміщення та уकुцування матеріалів, роботи з ковшем
Верстатник широкого профілю	3600	Обробляє деталі на токарних та фрезерних верстатах.

**Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68**

ZAPRASZA NA

SPOTKANIE Z ANIMACJĄ – „MOJA BAJKA O POLSCE”

Zapraszamy dzieci i młodzież na fascynujące spotkanie z animacją.

Podczas zajęć dowiedzie się między innymi:

- na czym polega animacja – jak to się dzieje, że dotąd nieruchome przedmioty zaczynają się poruszać w kadrze,
- w jaki sposób tworzy się różne rodzaje animacji,
- jak powstają postacie i scenariusze

Nauczmy Was robić własne filmy animowane!

Podczas warsztatów powstaną animacje – filmy animowane tworzone metodą poklatkową. Zajęcia z animacji poklatkowej są okazją, żeby zrobić swój pierwszy film!

Plastelina, kredki, flamastry, i wyobrażenia w roli głównej. Młodzi animatorzy odkryją swoje talenty literackie, plastyczne i techniczne, poznając przy okazji fakty i ciekawostki z ponad stuletniej historii animacji.

Program zajęć ma przede wszystkim na celu:

- propagowanie wiedzy z zakresu szeroko rozumianej animacji,
- wzbudzanie ciekawości dziecka,
- rozwijanie jego zdolności manualnych,
- rozbudzanie wyobraźni,
- kształcenie umiejętności chronologicznego opowiadania wydarzeń
- promocję Polski

Warsztaty rozwijają: wyobraźnię, umiejętność analitycznego myślenia, empatię

Kształtują: zmysł estetyczny, postawę szacunku dla działań innych ludzi

Pozwalają ćwiczyć: cierpliwość, precyzję, koncentrację, systematyczność, konsekwencję

Rekrutujemy zespoły 5 osobowe (dzieci w wieku 10-12 lat i młodzież powyżej 15 roku) z opiekunem. Szczegółowa informacja na stronie: www.wid.org.pl

Projekt jest współfinansowany ze środków Senatu RP
w ramach zadania „Współpraca z Polonia i Polakami za granicą w 2016 r.”

Projekt współfinansowany w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą za pośrednictwem Fundacji «Wolność i Demokracja»

